

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Köprü Çalışmaları Devam Ediyor.

e-mail: ankaraagindernek@gmail.com
web sitemiz: <http://ankaraagindernegi.org>

TEMMUZ - AĞUSTOS 2014

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Yayınıdır
Temmuz - Ağustos 2014 Yıl: 28 Sayı: 271-272
Baskı Tarihi: 12/09/2014

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına

Sahibi

Ahmet ÇETİN

Genel Yayın Yönetmeni

Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR

Yazı İşleri Müdürü

Mustafa Kamil ATEŞ

Yazı Kurulu

Mevlüt ÖKSÜZOĞLU - Samettin AKBAŞ
Alper BİLGİN - Ahmet DEMİRKOL-Mehmet UĞUR
İletişim: **Ömer ÖZTÜRK**

Yönetim Merkezi:

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA Tel: 0 312 426 75 90
Faks: 0 312 438 41 96

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,

PTT 101843 no.lu Çek Hesabı

T.C. Ziraat Bankası Ankara Yukarıyancı Şb.
IBAN No: TR26 0001 0008 3239 7751 6850 06
Hesap No: 39775168-5006
Yukarıyancı- ANKARA

İzin alınarak alıntı yapılabilir. Gönderilen
yazılar yayımlansın, yayımlanmasın iade
edilmez ve telif ücreti ödenmez. Dergide
yazının yayımlanması yazarın görüşünün
paylaşıldığı anlamına gelmez. Yazılardaki
fikirler yazarlarına aittir.

Yayın Türü: Yerel Süreli Yayın

Grafik-Tasarım

A. Fuat ATEŞÇİ

Armonia Reklam Ajansı

0 312 221 06 38

Baskı

HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.
İvedik O.S.B. Matbaacılar Sanayi Sitesi 1515.
Sok. E Blok No: 26 Yenimahalle - ANKARA
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri
Ağın - **Suat UYANIK** • İstanbul - **Ahmet SAMUR**
İzmir - **Akın ERGÜL** • Malatya - **Sait YALÇIN**

Ön Kapak

Güncel Konular

Arka Kapak

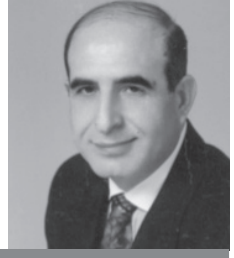
Ağın Geleneksel Leblebi, Badem, Dut,
Pekmez Festival duyurusu

İÇİNDEKİLER

Bayrak	3
Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR	
İçimizdenBiri(ÖmerDEMİRKOL).....	6
Mustafa Kamil ATEŞ	
Şiir (Yemen Türküsü)	8
Mustafa YORULMAZ	
Medya.....	9
Bülent UĞUR	
Dr. Nevzat İspir'in Meslek Hatıraları	10
Nevzat İSPİR	
Necmi ATALAY	15
Vedat ATALAY	
Turkey Takes Off.....	16
Şahap Osman ARAS	
Şiir (Gelin Kazığı).....	17
Münüre YILMAZ TAŞOĞLU	
Akciğer Kanseri	18
Özel TOBB Üniversitesi Yayınları	
Şiir (Vahşen)	19
Osman GÜLER	
Düşkünler Ocağı	20
M. Kamil ATEŞ	
Kağıttan Kayık	21
Şükran KARA	
Özlem	24
Adnan BİNYAZAR	
Kısa Kısa Haberler.....	25
Evlenenler.....	29
Doğanlar.....	30
Vefat Edenler.....	31

Bayrak...

Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR

BİR ŞEYLER OLUYOR VATANIMIZDA... BİR OYUN OYNANIYOR BAYRAĞIMIZ ÜZERİNDEN...

Bugün 09 Haziran 2014 Pazartesi 15:33, Diyarbakır'ın Lice ilçesinde yolu trafiğe kapatan grupla güvenlik güçleri arasında çıkan çatışmada ölen Ramazan Baran'ın cenaze töreninden sonra olaylar çıktığı, yüzleri kapalı bir grubun, 2. Hava Kuvveti Komutanlığı'nın bahçesinin duvarından atlayarak direktteki Türk bayrağını indirdiği, kimsenin müdahale etmediği, üstelik bu olayların, yemini "Türk Sancağının Şanını Canımdan Aziz Bilip İcabında Vatan, Cumhuriyet ve Vazife Uğrunda Seve Seve Hayatımı Feda Eyleyeceğime Namusum Üzerine Ant İçerim" diye bitiren askerlerin gözü önünde olduğu ve hiçbir müdahale edilmediği haberleri geliyor kulağımıza, inanamıyoruz... Halkımız açıla, açıla ne hale geldiğimizi korku içinde anlatıyor, üzülmüyoruz...

Hey gidi günler... Çok değil, bundan 10-15 yıl önce, rengini şehitlerimizin kanından aldığına inandığımız bayrağımızın bu şekilde indirilebileceğini kim hayal edebilirdi ki?..

Ortalık karışıyor, tepkiler büyüyor ve tam o sırada İstanbul Gaziosmanpaşa'da özel bir hastanenin direğindeki Türk bayrağını indirdikten sonra İlçe Emniyet Müdürlüğü önündeki bayrağı da indirmek isteyen Ali Uçkun isimli kişi, bir polis memuru tarafından silahla vuruluyor, yakalanıyor, kişi tutuklanıyor, cezaevine konuyor ve daha sonra cezaevinde tek kişilik hücresinde intihar ettiği açıklanıyor... **Benzeri bir olay 17 Temmuzda Antalya'da da oluyor Birinci olay garip, doğrusu ikincisi ve üçüncüsü de ondan da garip...**

Doğrusu, içimi sızlatıyor; bu vatan, bu millet, bu bayrak, özgürlük ve bağımsızlık için göğsünü siper edip canını feda edenler, yer altında kefensiz yatanlar, bu vatani bize güvenerek emanet edenler...

Bildiğiniz gibi; Bayrak ulusumuzun simgesi. Özgür olmanın, vatan sahibi olmanın şerefi. Bize bu vatani armağan edenlerin kan rengi ile bezenmiş yüce ruh. Hilal ise Ortaasya'dan bu güne Türklüğün simgesi ve Türklerin İslamiyete geçmesiyle birlikte de islamiyetin de simgesi. Hilal'in yanında yer alan sekiz köşeli yıldız ise mitolojide zafer anlamında.

İlk Bayrağın hangi devirde hangi millet tarafından ilk defa kullanıldığına dair kesin bir bilgi bulunmuyor. Çeşitli kaynaklar ilk bayrağın hicretten 2813 yıl önce Mısırlılar tarafından kullanıldığını belirtiyorlar. Uzmanlara göre, bayrak kelimesinin aslı mızrak anlamına gelen batrak sözünden gelmektedir. Zamanla T harfi düşmüş yerini Y harfi almıştır. Eski Türkler savaşlarda mızraklarının ucuna kırmızı bir ipek kumaş parçası takarlardı bunlara Kutas denirdi, bazıları da mızraklara kumaş yerine yaban öküzü kuyruğu takarlardı ki bunlara da Yak denirdi. Çeşitli Türk toplulukları arasındaki bu deyimler daha sonradan Selçuk ve Osmanlı Türkleri arasında bayrakların biçimlerine göre ayrı ayrı adlar almıştır. At kuyruğundan olanlar Tuğ, kumaştan olanlar Bayrak, ince uzun olanlara Yalav bayrakların tepesine takılan kuyruklara Perçem veya Beçkem, alemlere de Tanuk denmiştir. Arapların kullandığı bayrakların küçüklerine liva büyüklerine Urayet denmektedir. Türk topluluklarında İlhanlıların kullandığı bayrağın rengi beyazdır. Selçuk Türkleri hem siyah hem de beyaz bayrak kullanmışlardır. Selçuklular çifte bayrak. İranlılar güneşli ve aslanlı, Timur da ejderli bayraklar kullanmıştır.

Osman gazinin kurduğu büyük beylik, toprak kazançlarıyla hızla büyüyüp geliştiği devrede devleti temsil eden tek renkli ve tek şekilli bir bayrak yoktu. Anadolu Selçuklu hükümdarı Gıyasettin Mesut tarafından Osmangazi'ye egemenlik alameti olarak gönderilenler arasında bir de beyaz bayrak vardır. Türk akınlarında ordunun başında bu bayrak dalgalanmıştır. Bu tarihten önce yani beyaz bayrak gönderilmeden Osman Gazi savaş bayrağı olarak kırmızı bayrağı

seçmiştir. Osman Gazinin kırmızıya karşı özel bir ilgisi olduğu, kırmızı çuhadan serpuş giydiği bilinmektedir.

XVI. y. y. da yeniçeriler ve sipahiler ayrı ayrı renk ve şekillerde bayraklar kullanmışlardır. Yeniçeriler ak, sipahi bölükleri kırmızı, silahtar bölükleri sarı, orta ve aşağı bölüklerde alaca bayrak kullanmışlardır. Bu bayrak renkleri Kanuni Sultan Süleyman döneminde yediye kadar çıkmıştır. Bu konuda yazılan bir eserde şu bilgiler yer almaktadır. “Kanuni Süleyman zamanında veziriazam frenk İbrahim Paşa nemce ye karşı savaşa memur edildiği zaman imparatorluğun bayraklarının adedi artırılmıştır. O vakte kadar ancak dört çeşit bayrak bulunuyordu. Bunlardan birisi beyaz ikisi yeşil idi üzerlerine altın sırma ile kuran işlenmişti. Buna üç bayrak daha ilave edildi. Hasan Beyzade’nin rivayetine göre de bayraklardaki yıldız adedi yedi idi. Birisi beyaz, birisi yeşil üçüncüsü sarı idi diğer dört adetten ikisi kırmızı ikisi de alaca renkli idi”. Eser sahibinin verdiği bu bilgiler Osmanlı kaynaklarındaki kayıtlara uymaktadır. Yalnız yeşil renk denizciler tarafından kullanılmış ve gazilik alameti sayılmıştır. Hükümdarların kullandığı beyaz bayrağı devletin timsali sayabiliriz. Bugünkü kırmızı beş köşeli ay yıldızlı bayrağa doğru ilk adım ikinci Mahmut zamanında atılmıştır. Ayla beraber yıldız şeklinin kullanılması ise XVIII. y.y sonlarında ve III. Selim devrinde görülür. Yalnız o zaman ki yıldız şekli 8 kolludur kol adedi sekizden beşe Abdülmecit zamanında indirilmiştir. Böylece XIX. y.y.’in ilk yarısından itibaren bugünkü şekli ile ay yıldızlı bayrak Osmanlıların devleti temsil eden resmi ve milli bayrağı oldu. Ayrıca padişahlara mahsus olan bayrakların üzerlerinde tuğra gibi özel işaretler vardı.

1922 yılında saltanatın kaldırılması üzerine güneşli ve tuğralı bu özel bayraklar yerine hilafete mahsus yeşil zemin ortasında sekiz suali beyaz ay yıldızlı bir sancak kabul edildi. Hilafetin kaldırılmasıyla da Cumhuriyet hükümetince 1925 yılında bir bayrak talimatnamesi yapıldı. Böylece milli bayrakla savaş ve ticaret gemilerine mahsus bayrakların şekli tespit edilmiştir. **29 Mayıs 1936 tarihinde kanunla düzenlenen Türk Bayrağı. 1937 yılında da bu kanunun uygulama şeklini tespit eden Türk bayrağı nizamnamesinin yayınlanması ile birlikte bugünkü ay yıldızlı bayrağımız kesin şeklini almış oldu.**

TÜRK BAYRAĞI en son şeklinin,

1. Kosova Savaşı sonrasında savaşta ölen Türk askerlerin kanının bir göl gibi toplanması sonucunda, Ay ve Yıldız’ın bu göl üzerinde yansıması ile oluştuğu kabul edilmektedir. Öngörülen varsayımlar arasındaki en güçlü varsayımın 1. Kosova Savaşı olması en büyük ihtimallerden biridir, çünkü, uzmanlara göre bu savaşın akşamında gökyüzünde Jüpiter ve Ay yan yana gelmiş ve nadir anlarından birini yaşamıştır.1 Kosova Savaşı tarihi (28 Temmuz 1389), ve Kosova koordinatlarında (Lat: 4341, Long: 2565) gökyüzündeki gezegenlerin konumu incelendiğinde Ay ve Yıldız’ın aslında Ay ve Jüpiter olabileceği ortaya çıkar. Eğer ki bu yansımayı, olası bir kan gölü üzerinde düşünersek de; bize Türk Bayrağı’nın şu anki hali gözükür. Bunun için o tarihte ve koordinatta gece yarısı saatlerindeki gökyüzü görüntüsünü, ayı arkanıza alarak kan çukuru üzerindeki yansımayı izlemek isterseniz Türk Bayrağı ile arasında müthiş bir benzerlik vardır. Jüpiter’in köşeleri Jüpiter’in gözükebilen 4 ay’ının da etrafında kısmen parlaması (basit bir teleskopla gözleendiğinde en iyi ihtimal Jüpiter’e yakın bir parıltı gözükür); büyük bir ihtimal Jüpiter’i köşeli bir yıldızla benzetilmesini sağlamıştır. Lâkin, Güneş’in herhangi bir gezegen üzerindeki yansımasının Dünya’daki insanlar tarafından parlak bir yıldızla benzetilerek de izlenebilir. Uranüs gezegeni de, bu süre içerisinde Jüpiter’e olan yakınlığı (her ne kadar çıplak gözle gözükmesi çok zor olsa da, küçük bir parıltı olarak gözükebilir); Jüpiter etrafında fark edilebilir 5 köşe gözükmesine sebebiyet verir.

Biz inanıyoruz ki şanlı bayrağımız bizim istiklalimizin, namusumuzun, onurumuzun, öz gürlüğümüzün,bağımsızlığımızın sembolüdür... O bizim her şeyimiz. O göklerimizde nazlı nazlı dalgalandıkça huzurluyoruz, mutluyoruz, güvendeyiz. Tarih boyunca Onu gönderinden indirmeye kimse cesaret edememiş. Edenler de bedelini canları ile ödemişlerdir.

Biz doğar doğmaz öğrendik bayrak sevgisini. Sevincimizde de, üzüntülerimizde de hep o vardı yanı başımızda. Yıllar yılı bağımsızlığımızın sembolü ay yıldızlı bayrağımızı gururla söylediğimiz İstiklal Marşımızla göndere hep giderek artan bir milli bir ruh ve heyecanla çektik. Vatan, millet, bayrak ve Atatürk sevgisini canımızdan aziz bilerek ilmek ilmek işledik yüreğimize... Bu millet, tarihin var olduğu günden bugüne

değın kendisini, varlığını ve bağımsızlığını sembolleştirdiğı ve kutsal bildiğı bayrağı dalgalansın diye sayısız şehit vermiş, kan dökmüştür. Onun için biz, bayrak denince Ulubathı Hasan'ı, kınalı kuzularımızı, Kurtuluş Savaşı'nda "Ölürsem kefenim olur" diyerek göğsünde bayrak taşıyan kahramanlarımızı hatırlarız. "Bayrak inmez, ezan dinmez" diye şehit olan yavrularımız hep içimizi sızlatır....

Biz, Üstat Arif Nihat Asya'nın dizelerindeki gibi bayrağımızın;

*"Mavi göklerin beyaz ve kıız süsü,
Kız kardeşimin gelinliğı, şehidimin son örtüsü"
olduğına inananlardan, "Senin altında doğdum,
Senin dibinde öleceğim." Diyenlerdeniz...*

Şair Ekrem Şama'nın dediğı gibi:

BU BAYRAK

*Malazgirt'te Alpaslan'ın dilinde,
Surlarda Ulubathı'nın elinde,
Çanakkale cihadının yılında;
Zemin kan kırmızı, ay yıldızı ak,
O mübarek bayrak, işte bu bayrak!*

*Rasül' ün övgüsünü kazanmıştı,
Düşmanlarımız kahriyle yanmıştı,
Viyana önlerine dayanmıştı;
Zemin kan kırmızı, ay yıldızı ak,
O mübarek bayrak, işte bu bayrak!*

*Gelibolu'dan Ankara'ya baktı,
Kocatepelerden İzmir'e aktı.
Aşkıyla milleti ısıtıp yaktı;
Zemin kan kırmızı, ay yıldızı ak,
O mübarek bayrak, işte bu bayrak!*

*Kafkaslar' da bizi kaldırdı şaha,
Yemen çöllerinde sığınak vaha,
Gönderlerinden hiç inmedi daha;
Zemin kan kırmızı, ay yıldızı ak,
O mübarek bayrak, işte bu bayrak!*

*Destanlar yazıldı zalime karşı,
Mazlumun duası kapladı arşı,
Uğruna yazıldı istiklal marşı;
Zemin kan kırmızı, ay yıldızı ak,
O mübarek bayrak, işte bu bayrak!*

**Peygamber kabrinde sadık muhafız
Bayraktan alırdı mücahitler hız,
Unutana yine hatırlatırız;
Zemin kan kırmızı, ay yıldızı ak,
O mübarek bayrak, işte bu bayrak!**

Mithat Cemal Kuntay **"Bayrakları bayrak yapan üstünde ki kandır. Toprak eğer uğruna ölen varsa vatandır."** Diye ne güzel demiş...

Mehmet Akif Ersoy **"Vurulmuş ter temiz alından uzanmış yatıyor; Bir hilal uğruna ya Rab, ne güneşler batıyor"** dizesiyle ne güzel ifade etmiş...

Bayrak sevgisi saygısı bize, atalarımızdan kalan kutsal bir mirastır. Yalnız kendi bayrağına değil, diğer milletlerin bayrakları da kutsaldır. Çünkü bayrak bir milletin bağımsızlığının istiklalinin sembolüdür.

Tarihimiz bayrak ve bayrağı saygı öyküleriyle doludur... İşte ibret alınacak bir öykü:

Gazi Mustafa Kemal Atatürk İzmir'in kurtuluşundan sonra yanına yazar Ruşen Eşref'i ve yaverlerini alarak otomobiline biner, biri otomobilinin önünde diğeri arkasında yer alan iki kısraklı süvari bölüğünün arasında, Konak Meydanı'ndan Karşıyaka'da onu konuk etmek için hazırlanmış eve gitmek üzere ayrılır. Karşıyaka'daki kalacağı eve geldiğinde evin mermer taraçasına çıktıktan sonra kapının önüne ipek bir Yunan bayrağı serilmiştir. Üzerine basılacak bir yol halısı gibi yayılmıştır. Kadın ve erkek orada bulunan İzmirli: **"Buyurunuz geçiniz.... Bizim öcümüzü yerine getiriniz. Yabancı kral bu evden içeri, bizim bayrağına basarak girmişti. Siz lütfedin, bu karşılıkla o lekeyi silin! Burası sizin şehrinizdir. Bu ev sizin evinizdir. Bu hak sizindir"** diye yalvarıyorlardı. Mustafa Kemal yerde serili bayrağın önünde durur, ağlayarak yalvaran kadın ve erkeklere tatlılıkla bakarak

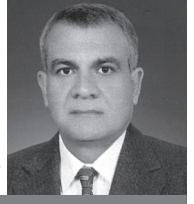
"O geçmişte kötü etmiş. Bir milletin istiklalini temsil eden bayrak çiğnenmez. Ben onun hatasını tekrar edemem" der. Bayrağı kaldırtır ve bembeyaz mermerlere basarak içeri girer. Ruşen Eşref Ünaydın **"İşte sen İzmir'e ilk gün zaferinle böyle girdin"** der.

Kalın sağlıcakla...

Kaynak: Atatürk'ten Unutulmaz Anılar
Ahmet Gürel Mayıs 2009

İçimizden Biri Ömer DEMİRKOL

M. Kamil ATEŞ

Ankara Ağın Kültür ve Danışma Dernek yönetiminde görev aldıktan sonra doğal olarak dernek merkezinde daha uzun süre zaman geçirmem gerekiyor. Bu sırada Dernek Saymanımız Ahmet Demirkol, daha önce tanımadığım, kendisine fiziki olarak benzemeyen bir kişiye “Babamın Oğlu” demektedir. Merak edip arkadaşlardan birine, bu kişinin kim olduğunu sorduğumda “Abisi Ömer Demirkol” dediler. Ömer Abi ile tanışmamız bu şekilde oldu. Allah Rahmet etsin eşini kaybettikten sonra daha yakından tanıma fırsatım oldu. Ağır başlı, beyefendi kişiliği ile hemen dikkati çekmekte olan bir abimiz ve hemşerimiz, ayrıca Kültür Bakanlığı Diyarbakır Bölge müdürlüğü bünyesinde bulunan Devlet Konservatuvarı Viyolonsel Sanatçısı Cüneyt Demirkol’un babası olan Ömer Demirkol’u tanıtmak istiyorum.

K.ATEŞ: Cumhuriyet Dönemi öncesinde Ermeni Vatandaşlarımızın yaşadığı yerleşim bölgesi olan, doğal güzelliği,zengin su kaynaklarının bulunduğu, Fırat Nehrinin kollarından birisi Murat Nehri’nin yanı başında bol sabah güneşi alan ideal yerleşim bölgesi , yıllarca Vahşen Köyü olarak isimlendirdiğimiz ,şimdi ise Şenpınar ismi ile Ağın İlçesinin Mahallesi konumundaki yerleşim bölgesinden Ömer Demirkol, kimlerden siniz? Anne, babanız ve kardeşlerinizi tanıtır mısınız ?

Ö.DEMİRKOL: O dönemde soyadı var mıydı bilmiyorum,dedem Vahşen

Köyünden Muncurgil’den Ömer, babannem (Nenem) Hatice Ağın Hüccangilden (Dursun Çavuşgil de denir), Babam Sabri Demirkol Sabri Hocagilden, Annem babamın ikinci eşi Ağın’dan Dursun Çavuşgil’den,Yahya ve Gülüzar Öney’in kızı,aynı zamanda babam dayısının kızı ile ikinci evliliğini yapmış. Bugün hiç biri hayatta değil,mekanları Cennet olsun.Babamın birinci eşi Davutgil’den Fatma Gürci Demirkol’dur.Merhume üvey annemden, Sündüs,Fatma,Emine,Pakize ve Ayşe ismin de beş tane kız kardeşim var.Babam erkek çocuk evlat bahanesi ile ikinci evliliğini annem ile yapmış.İkinci evlilikten yaş sırasına göre ablam Şükriye,Ben ve kardeşlerim Ahmet ve Yahya toplam dokuz kardeşiz. Sündüs Ablam Pağnik’e (Kaşpınar),Fatma ve Emine Ablalarım Vahşen’de, Pakize Ablam Keban’a, Ayşe Ablam ise Hozakpur Köyüne, Şükriye Ablam ise Vahşen’de evlilikler yaparak evimizden ayrıldılar.Ablalarımın Ayşe ve Şükriye hayattalar, diğerleri rahmetli oldular. Mekanları Cennet olsun. Benim doğum yerim Vahşen, fakat doğum tarihim ise bizim yaşitlarımızın ortak sorunu tarihtir. O günün şartlarına göre uygun bir zamanda nüfusa kayıt yapılır. Resmi kayıtlarına göre 1938 doğuluyum,fakat söylentilere göre 1937 yılının Mayıs ayı komşular anneme doğumdan dolayı gül getirmişler.

K.ATEŞ: Toprağın insanlarını doyuramadığı bir yörede eşin birisi rahmetli olmadan ikinci evlilik ve dokuz tane çocuk, yaşam şartlarını çok zorlamış olsa gerekir. Zor şartlar da olsa yaşam, yaşanacak... Çocukluk yılları, okul yaşamınız nasıl gerçekleşti.Anlatır mısınız ?

Ö.DEMİRKOL: Her köy çocuğu gibi okul çağına gelinceye kadar tarlada,bağda bahçede evde gücümüzün yettiği kadarıyla ailemize yardımcı olmaya çalıştık.İlk Okulun 1,2 ve 3. sınıflarını Vahşen’de, Eğitimimiz Merhum İbrahim Özben’de okudum. Akçadağ Köy Enstitülerinin ilk mezunlarından Merhum M. Kemal Gündoğdu okulumuza Denetmen olarak atandığı için dersimize girmedim. Aynı dönemde Merhum Fuat Erben’in Vahşen’e atanması

nedeni ile 4 ve 5.sınıflarında öğretmenim oldu.Hepsine Tanrıdan Rahmet diliyorum. 1948 yılında ilkokulu bitirdim.Aynı dönemde ilkokulu bitiren arkadaşlarımdan bir kısmı Akçadağ ve Dicle Köy enstitüsüne giden arkadaşlarım öğretmen oldular.Aramızdan ayrılanlar oldu, mekanları Cennet olsun. Onlar daima kalbimizde yaşayacaklar.İlkokul sonrası ben de okumak istiyordum. Babam “Seni eski yazı üzerine okutacağım, hatta malımı satıp Mısır’da okutacağım” diyordu.Aslında babamın düşüncesi beni köyde bırakıp,kendisine yardımcı olmamı düşünüyordu. Vahşen’de Eğin’lilere ait Tanusa Yazısı isimli araziyi Dokuz aile kiralamıştı.Bu gün baraj gölü altında kalan bu arazide çiftçilik yapıyorduk. Mayıs ayının sonuna doğru Tanusa Yazısı’na gider, gece gündüz orada kalır, günün şartlarına göre tarım işleriyle uğraşırdık.İlkokula devam edenler sabah erken kalkar, 3-4 km uzaklıktaki köye döner defter kitabını alarak okuluna gidip derslerini yapar,okul çıkışı tekrar Tanusa’ya dönerdik. Yaz tatillerinde Tanusa’da devamlı kalırdık. İlkokul sonrası yazın Tanusa’da orak zamanı gelmiş, babam, annem, kardeşlerim Ahmet ve Yahya ekin biçiyorduk. Akşama doğru babama “Ben köye gitmek istiyorum, köyü ve arkadaşlarımı çok özledim” bahanesiyle izin istedim. Amacım Ağın’a gidip Ortaokula kayıt olmaıktı.Köye dönüp hemen Ağın’a gittim. Ancak ne yapacağımı bilmiyordum.Koçanda kahve işleten annemin teyzesi oğlu Fahri Türker’e gittim.Durumu anlattım.”Tamam yeğenim bu isteğine çok sevindim” dedi. Benden nüfus cüzdanımı istedi yok dedim, fotoğrafın var mı yine yok dedim. Beni resim çektirmem için Aliuşağın’da fotoğraf çeken Mehmet Dayı’ya gönderdi. Ali uşağının nerede olduğunu bilmiyordum. Sorarak Mehmet Dayıyı bulup, fotoğrafımı çektirdim. Aldığım fotoğrafla önce Nüfus Müdürlüğüne gidip, nüfus cüzdanımı çıkardım. Sonra yeni nüfus cüzdanımla,ortaokula gidip kaydımı yaptırarak, çok istediğim ortaokul öğrencisi olmuştum. Çok mutlu olmuştum.Babamın haberi olmadığından velim Fahri Türker olmuştı. 1956 yılında ortaokulu çift dikiş yaparak bitirdim. 1957 yılında Keban İlçesinde ve Malatya’da ki fabrikalarda iş aramaya başladım, fakat bulamadım. 1957 yılının sonlarına doğru Ankara Tapu ve Kadastro Genel Mütürlüğünün, çeşitli illerdeki kadrolarında teknik eleman olarak görevlendirilmek üzere açılacak bir yıllık kurslarda yetiştirilecek elaman alacağını duydum. Kurs süresinin bir yıl olması, bir

yılın sonunda devlette kadrolu, düzenli maaşın olması, benim için bulunmaz bir fırsat olduğunu düşünerek başvuruda bulundum. Başvurum kabul edildi .Kursu başarıyla 1959 yılının mayıs ayında bitirdim. Kursa katılan tüm kursiyerlerin hemen atamaları yapılıyordu. Benim atamam Maraş Tapu ve Kadastro Bölge Müdürlüğüne yapıldı.

K.ATEŞ: Bir köy çocuğunun geleceğinin öncelikle okumak olduğunu görmesi ve önünde kendisine rehber olacak kimse olmadan , şartlarını zorlayarak kendi iradesi ile ortaokula kayıt yaptırması, kış yaz demeden her gün 5-6 km yol yürüyerek okula gidip gelmesi kolay bir iş değil. O dönemlerde çevre köylerden bugünlere göre çok daha ağır kış şartları altında, cebinde pestil, dut kurusu bir parça saç ekmeği ile övün geçiren büyüklerimizi kutlar rahmetli olanlara Tanrıdan rahmet,hayatta olanlara uzun ömürler dilerim. Bu okul sayesinde ortaokul mezunu olmuş ve kamuda iş bulma şansını yakalamış oldular. Tekrar Ömer Abiye dönelim. Artık bir anlamda maaşlı devlet memuru oldunuz. Memurluk yılları nerelerde nasıl gerçekleşti?

Ö.DEMİRKOL: 1959 Mayıs ayında göreve başladıktan bir yıl sonra 1960 yılının sonuna doğru askerlik görevi başladı.İki yıl süren askerlik sonrası 31.12.1962 tarihinde Hatay İli Dörtüyl İlçesi Kadastro Müdürlüğü emrine atamam yapıldı. Bu görevde iken kendi isteğim ile Maraş Tapu ve Kadastro Bölge Müdürlüğüne 16 Haziran 1964 tarihinde tekrar atamam yapıldı. Maraş’taki görevim sırasında kurumlar arası muvafakat izniyle, Bayındırlık Bakanlığı Demiryolları,Limanlar ve Hava meydanları İnşaat Genel Müdürlüğü Kamulaştırma Dairesi Başkanlığı bünyesinde Kamulaştırma Teknisyeni olarak 18 Temmuz 1966 tarihine naklen atamam yapıldı. Bu görevimi 1987 yılına kadar sürdürdüm. 7 Eylül 1987 tarihinde emekli oldum. Bu tarihten bu yana kışları Ankara, yazları ise Vahşen’de günlerimi geçiriyorum.

K.ATEŞ: Şimdi gençlik günlerine dönelim, Devlet Memuru oldunuz, artık düzenli ve belirli miktarda yani geçiminizi sağlayacak kadar gelirin var, yuva kurma zamanı gelmiş demektir. Evlilik, arkasından çocuklar, hatta torunları tanıtır mısınız?

Ö.DEMİRKOL: Memuriyet, arkasından geçimimizi sağlayacak kadar gelirim de olduğuna göre evliliği düşünmem doğal değil mi? Ben de öyle yaptım. Halamın kızı Mürüvet ile nişanlandım. 1959 yılının Eylül ayında Vahşen'de yapılan düğün ile evlendim. Bu evlilikten 1961 tarihinde oğlum Tanju, 1965 tarihinde ikinci oğlum Hüseyin Ünver dünyaya geldi. Oğlum Tanju, Külür Bakanlığı Devlet Konservatuvarı Diyarbakır Bölge Müdürlüğünde Viyolonsel Sanaatçısıdır. Tanju'nun 1993 doğumlu Alper Demirkol, Malatya İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi 2.sınıf öğrencisi, H.Ünver'in kızı 1998 doğumlu Özlem Demirkol ise Ankara Lisesi 2. sınıfında okumaktadır. Buradan torunlarıma başarılar diliyor,gözlerinden öpüyorum. 2014 tarihinde 55 yıllık eşim Mürüvet'i kaybettim. Ona Tanrıdan Rahmet diliyorum. Kabri nur, mekanı Cennet olsun.

K.ATEŞ: Ben de Mürüvet yengemize tanrıda rahmet, geride kalanlara uzun, sağlıklı ömürler diliyorum. Ağın Düşün ve Sanat Dergisinin üyesi olmanın yanında, Dernek merkezini sık sık ziyaret eden bir kişi olarak, dernek ve dergi çalışmaları için neler söylemek istersiniz ?

Ö.DEMİRKOL: Temeli 1956 yıllarında atılan Ankara Ağın Kültür ve Dayanışma Derneğinin varlığını çok önemsiyorum. Ağın'lı hemşerilerime seslenmek istiyorum. Uzun yıllardır Ankara'da yaşamaktayım, çevremde pek çok hemşeri dernekleri bulunuyor, hiç birisi bizim derneğimiz kadar uzun ömürlü değil, ayrıca küçük bir Anadolu kazasının bu kadar uzun soluklu dergi yayınlayanlarına raslamadım. Bugüne kadar gelmiş bu derneğin ve derginin ayakta kalması gerekir diye düşünüyorum. Bu nedenle Ağın'la bağı zayıfta olsa, nüfusunda Ağın yazsın veya yazmasın atası, dedesi Ağın'lı olan herkesin bu olaya sahip çıkması gerekir. Kökünde kopmuş, sadece şehir yaşamına alışmış olsanız ,bir memleketli olma duygusunu yaşamak bir başka güzelli olduğunu düşünüyorum. Dergimiz ise memleketimle olan sıcak bağımı koruyan bir aracı olmaktadır. Bu nedenle anne ve babalara sesleniyorum, çocuklarımızı dergimize abone yaparak hem derginin yaşamasını, hem de memleketinden bir bağı canlı tutmuş oluruz. Bu duygular ile tüm hemşerilerime selamlarımı iletir, sağlıklı uzun ömürler dilerim.

K.ATEŞ: Ben de bu duygularınıza canı gönülden katılıyor, size ve tüm hemşerilerimize sağlıklı, mutlu uzun ömürler dilerim.

Şiir...

Yemen Türküsü

Mustafa YORULMAZ

Yemen çölleri ova mı sandın
Matramla tüfeği dolu mu sandın
Yemen'le Harput'u yakın mı sandın
Takatsiz kalmışam, varamirem
Hasret bağrım da kor dayanamirem
Yavrum öldüğüne oy inanamirem.

Vagonlar yüklenir askerle mermi
İnsan sevdiğini böyle terk eder mi
Anayı babayı bırakıp gider mi
Yaşlandım gayri fehmedemirem
Vahşen'den Ağın'a gidemirem
Yavrum öldüğüne oy inanamirem.

Şubenin önüne asker dizildi
Davullar çalındı yazı yazıldı
Künyesi okunana mezar kazıldı
Ağıtlar figan oldu, duyamirem
Dizimde derman yok duramirem
Yavrum öldüğüne oy inanamirem.

Kimimiz yetim, kimimiz dul kaldık
Dumanı tütmez ev, virane kaldık
Gideni Yemen'den gelecek sandık
Ah ile vah ile yıllarca yandık
Dünya zindan oldu gayri dayanamirem
Yavrum öldüğüne oy inanamirem.

Temmuz ayının önemli günlerinden birisi de, 24 Temmuz'dur. Söz konusu gün ülkemizde "Basın Bayramı" olarak kutlanır. Gerek medyanın günümüzdeki önemi, gerekse basın orijinli olmam sebebiyle medya konusuna değinmek istedim.

Medyanın önemine değinmeden önce "Basın Bayramı" kavramı hakkında bir ön bilgi vermek istiyorum. 1908'de Anayasa'nın yeniden yürürlüğe girmesi ile gazeteler, sansür memurlarına gösterilmeden çıkarılmıştır. Yani sansürün kaldırıldığı gündür. 24 Temmuz, bu nedenle "Basın Bayramı" olarak kutlanmaya başlamıştır. Günümüzde her 24 Temmuz kutlamasında, basına uygulanan baskılar gündeme geldiğinden "bayram"dan ziyade temennilerin dile getirildiği, birlikte olma günü olarak kutlanılmaya devam etmektedir.

Bu kısa açıklamadan sonra günümüzde medyanın etkinliğine bir göz atalım isterseniz. Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulunda okuduğumuz dönemde (mezun olduğumuzda Basın Yayın Yüksek Okulu adını aldı. Bugün ise İletişim Fakültesi olarak anılmaktadır) basının 4. kuvvet olduğunu öğrenmiştik. Yani yasama, yürütme, yargı'dan sonra 4. kuvvet. Bugün ise maalesef ki bu saydığım kuvvetlerin de önüne geçmiştir. Adeta birinci kuvvet olmuştur. Mesleğin içinden olmama rağmen, maalesef dememin nedeni ise, diğer 3 kuvvetin demokrasinin gereği olması, herhangi bir gücün seçim dışı etkinliğinin ise demokrasi ile bağdaşmamasıdır.

Küresel güçler günümüzde toprak işgali yerine ekonomik işgal ile amaçlarına ulaşmaya çalışırken, ellerindeki en büyük silah medyadır. Artık, milyarlarca dolarlık silahlı, askerli müdahaleler benimsenmemekte, daha kalıcı olan hedef ülkelerde, yandaş insanlar kümeleri oluşturulmakta, bunların bir bölümünde medya organlarında yararlanmaktadırlar. Medya, küresel güçler için daha ucuza mal olan ve daha kalıcı etkisi olan bir güçtür. "toplum mühendisliği", "algı yönetimi" v.b. yeni

yaratılmış tümcelerle, medyatik yaptıkları, toplumun belli kesimlerinin temsilcileri ile medya organlarında dönem, dönem gündemler oluşturmakta ve halk yığınlarını istedikleri yöne kanalize etmektedirler.

Medya içerisinde televizyon ve radyo belli bir yere sahipken, yazılı basın günden güne irtifa kaybetmektedir. Bunun yerine elektronik iletişim araçları-internet devreye girmiştir. Bu da günümüzde "sosyal medya" denilen olguyu oluşturmuştur. Aslında gelecekteki medya etkinliğinde bu "sosyal medya"nın önemi ve yeri çok büyük olacaktır. Maalesef buradaki paradoks da, "sosyal medya" olarak adlandırdığımız siteler ve iletişim unsurlarının çoğunun yönetimi yine küresel güçler olarak adlandırdığımız kesimlerin merkezlerinden yapılmaktadır. Yani tamamen kontrol yine onların elindedir. Zaman, zaman "sosyal medya" vasıtası ile haberleşip belli etkinlikler, mitingler düzenleyen insanların nereye kadar bunları gerçekleştirebileceği, kendilerine nereye kadar müsaade edileceği de ayrı bir sorudur.

Medyanın etkisinin küresel güçlere geçmesinin en önemli nedenlerinden birisi de ekonomiktir. Eskiden gazeteciler tarafından yapılan gazetecilik, günümüzde, gazetelerin maddi imkânsızlıkları ve zarar etmeleri nedeniyle holding patronlarının eline geçmiştir. Holdingler diğer şirketlerinden elde ettiği gelirle, zararına da olsa yayınlarını yapabilmektedir. Tabi onların diğer şirketlerine medyanın katkısını söylemeye gerek bile yok. Küresel ekonomin etkin olduğu 21. Yüzyılda, yabancı sermayenin ülkemizdeki ekonomik etkisi ve buna bağlı olarak medyaya sahip olmaları ya da hissedar olmaları çok doğal bir süreç olarak işlemektedir.

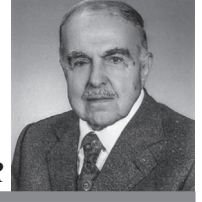
Bu kadar anlatımdan sonra nasıl bir bayram kutlayacağız, bakalım.

Bülent UĞUR

*Apuşma Köyünden Mehmet Uğur'un oğlu
Emekli Bürokrat, Diplomat*

Dr. Nevzat İSPİR'in Meslek Hatıraları...

Dr. Nevzat İSPİR

Ağın ilçesinin Konak mezrasından Ağın merkezine taşınan, İspir ailesinden, döneminde Ağın'ın en güçlü tüccarlarından, 1947-1960 yılları arasında Ağın Belediye Başkanlığı yapan Ekrem İspir'in oğlu, ilçemizin ilk Tıp doktorlarından Göz Hastalıkları uzman doktoru Nevzat İspir, haziran 2014 ayında Ankara Ağın Kültür ve Dayanışma Derneğini ziyareti sırasında yapılan sohbette meslek yaşamının, özellikle ilk görev yeri Mardin ilinin 1952 yıllarındaki şartlarını dinlemek çok ilginçti. Bu hatıraları aşağıdaki yazıda siz okuyucularımızla paylaşmak istedik. Dr. Nevzat İspir'e sağlıklı uzun ömürler dileriz.

03.03.1928 Arapkir doğumluyum. Doğum yerim, o tarihte Malatya'nın Arapkir ilçesine bağlı olan Ağın Nahiyesinin Konak mezrasıdır. Sonradan Ağın Nahiyesi, Elazığ'ın ilçesi olan Keban'a bağlanmıştır, daha sonra da ilçe olup Elazığ'a bağlı kalmıştır. İlkokulu Ağın'da, Orta okulu Ankara Üçüncü Orta okulda, liseyi Elazığ Lisesinde bitirdim. 1952 haziranında İstanbul Tıp Fakültesini bitirdim.

O dönemde işbaşında olan Demokrat Parti hükümeti Türkiye'nin mahrumiyet, bölgelerine doktor gönderebilmek için bir mecburî hizmet kanunu çıkarmıştı. Kura çekilerek yapılan tayinim, "Mardin Trahom mücadele Tabibi" olarak geldi. 31 Ekim 1952 de Mardin Trahom Mücadele Dispanserinde işe başladım. Ancak, Trahom mücadele talimatnamesinde istenilen hizmetleri verecek bilgilerine yeterince sahip değildim. Bunları kazanmak için bir kurs mahiyetinde Mardin Devlet Hastanesindeki göz mütehassısının her sabah vizite ve ameliyatlara katılıyor, Trahom Dispanserinde de, Mardin Trahom mücadele Başkanı olan göz Mütehassısının muayene ve tedavilerini takib ediyordum.

Prof. Dr. Naci Bengisu'nun göz hastalıkları kitabı da hep elimde idi. Trahom mücadele Başkanı ile birlikte, Trahom teşkilatının jipiyile ilçelerdeki, Trahom taramalarına ve tedavi evlerinin denetimine de gidiyordum. Bir süre sonra, başta trahom ve sekelleri olmak üzere gözün ön bölümündeki hastalıkların teşhisi ve tedavisinde yeterince bilgi edinmiştim. Trahom mücadele talimatnamesinin teşkilattaki pratisyen hekimden istediği ameliyatlarda artık yapabiliyordum.

Trahom sekeli olan entropiumun yaptığı trikiasis, körlüğe götüren en önemli faktördü. Entropiumu ameliyatla düzelterip trikiastiden kurtarmakla hastayı kör olmaktan da kurtarmış oluyordum. Devlet Hastanesinde bir seansda sekiz trikiasis ameliyatı yaptığımı hatırlıyorum. Ayrıca, Pterigium, Salazyon, Lökom, Aderan, kapak kisti gibi vakaların da ameliyatlarını yapıyordum. Trahomun göz kapağı konjonktiviasındaki iri, kabarık folliküllerini kazıyıp yok etmek (ekrazman) rutin işlerimizdendi. Şark çıbanı sekeli yüzünden kapanmayan göz kapaklarını, kulak arkası veya kol derisinden aldığım serbest grefle kapanabilir hale getiriyor, bu plastik ameliyatı ile gözü kör olma akibetinden kurtarıyordum. Yaz başladığında konjoktivit salgınları, bir çok yerde felaket halini alıyordu. Baharla beraber uyanan vernal konjoktivitler de bizi çok uğraştırıyordu. Mardin şehir halkının en az %70 inde faal veya geçirilmiş trohom mevcuttu. Ova köylerinde ise bu nispet çok daha yüksek. Midyat'ın Ennel köyünü bizzat kendim taramıştım. Bine yakın nüfusu olan bu köyde trohomsuz tek bir insan bulamamıştım. Trahomun bu kadar yaygın oluşunun ve büyük nisbette körlükle sonlanışının başlıca sebebi, hijyen şartlarının yetersizliği idi.

Mardin şehrinde şebeke suyu yokdu.

Az sayıdaki çeşmelerden alınan sular hayvan sırtlarında taşınarak satılırdı. Bir ayda suya ödediğim para, ev kirasının yarısına yakındı. Köylerin büyük kısmında sabun bilinmiyordu. Yıkanma çok nadirdi. Yıllardır çektiği trahom, kerati konjoktivit, tablosu ile gelen bir köylü hastaya sabunu göstermiş “bununla her gün yüzünü, gözünü bir defa yıkayacaksın, yazdığım ilaçları da günde üç defa gözüne koyacak, altı ay devam edeceksin” demiştim. “Yüzümü kaç ay yıkıyacağım” diye sordu. “Ömrün boyunca yıkıyacaksın” dediğimde, “ömrüm boyunca yüzümü yıkıyacaksam senin doktorluğun nerede kaldı” diyerek kalkıp gitti. Bir günde çok esmer ciltli bir köylünün kalçasına enjeksiyon yapmak için derisini sildiğimde gördüğümü unutmuyorum. Zira alkollü pamuk deridekinden simsiyah oluyordu. Dördüncü pamuktan sonra bembeyaz bir cilt ortaya çıkmıştı.

Mardin şehrinde, elektrik, Belediye jeneratörünün belli saatlerde verdiği kadardı. Aydınlanmak için çoğu zaman gaz lambası, lüks lambası kullanılıyorduk. Mardin merkezinde bir yıl çalıştıktan sonra, Mardin’in en büyük ilçesi olan Midyat’a tayinim çıktı. Yeni görevim Midyat Trahom Dispanseri tabipliği idi 1953 kasımında Midyat’da göreve başladım. Midyat ilçesi, Estel ve Midyat olarak iki bölümdü. Her bölümde 6000 kadar nüfus vardı. Arada üç kilometre kadar iskansız tarlalar vardı. Hükümet Konağı Estelde idi. Ancak, Midyat’da trahom tedavi evi olarak kullandığımız bir güzel binayı dispanser yapmayı tercih ettim. Yanımda kızkardeşim vardı. Evimizi de Midyat’da tuttum. Estel’de hükümet tabibi vardı ama Midyat’da bir doktorun bulunuşu halkı sevindirdi. Göz hastalarına ilaveten her türlü hastaya bakıyordum. Estel halkının anadili arapça idi. Midyat’da ise çoğunluk Süryanice konuşuyordu. Anadili Kürtçe veya Arapça olan az sayıda insan da vardı. Esnaf ve halkın bir kısmı, Süryanice, Kürtçe, Arapça ve Türkçeyi, bu dört dili az veya çok biliyordu. Midyat’da sekiz kilise, bir cami vardı. Kiliselerin altısı Süryani Kadim (Ortodoks), biri Protestan, biri Keldani idi. Halkın doktora ileri derecede saygısı ve güveni vardı. Ramazan veya kurban bayramında sabah

saat dokuz olmadan, Midyat’daki metropolt, arkasında papazlar, resmi siyah kıyafetleri, uzun sakalları ile bu genç doktorun bayramını büyük bir saygı ile tebrike gelirlerdi. Türkçe bilmeyen hastaların tercümanlığını çoğu zaman papazlar yapardı. Bir gün bir papaz bana sıkça gelen bir Süryani için “Doktor bey, bu adam sana göre değil, buraya fazla sokma” dedi. Nesi var ki diye sorduğumda “bu adam evinde şarap yapıp şarap içer” dedi. “Hıristiyanlıkta şarap serbest değil mi, her kes içmiyor mu?” diye sordum. “Bizde alkolün her türlü haram ve günahdır, bazı ayinlerde dilimizi dokundurur, fakat içip şarhoş olmayız” dedi. “Avrupalıların hepsi Hıristiyan olduğu halde çok bol alkol alıyorlar” dedim. “Avrupalı alkol içer, fuhuş yapar, kumar oynar, menfati için her kötülüğü yapar, sonra da Hıristiyanız der. Avrupalı Hıristiyanlığın yüz karasıdır. Biz onları Hıristiyan saymıyoruz” dedi. “Peki, yeryüzünde Hıristiyan kim” dedim. “Biz, Ortodoks Süryani Kadim cemaati” dedi. Hakikaten de Midyatda sarhoşluk, fuhuş, kumar, hırsızlık, üç kâğıtçılık pek duymadım. Tanıdığım kadarı ile ekmeklerini hak ederek, kazanan mazbut, düzgün insanlardı, Hayat huzurlu ve sakindi.

Şehirde elektrik yokdu. Su da, yağmur sularının kuyularda, sarnıçlarda toplanması ile elde edilirdi. Midyat’ın 15-20 kilometre çevresinde de bir çeşme, bir akarsu mevcut değildi. Kuyulardan çekilen suların çoğunda küçük kırmızı kurtcuklar vardı. Bu sebeple tülbentten süzülerek içilirdi. Ancak protestan, kilisesinin kuyusu çok temizdi. Papaz efendiden rica etmiştik, bize günde, bir teneke su veriyordu. Bu suyu süzmeden içiyorduk. Çok iri salkımlı lezzetli güzel üzümler satılıyordu. “Burada üzüm kilo ile değil, sepetle satılır” dediler. Soğuklar gelince bir odun sobası almak istedim. Fiyatını sorduğumda kilosunun fiyatını söylediler, hangisini istiyorsan tartalım dediler. Köylerdeki hastalara da götürülüyordum. Ben at sırtında, hasta sahibi yaya olarak dört saatte gittiğimiz, Badip Köyünün yolu, o kadar kötü idi ki birkaç kerre attan, inip yürümem gerekmişti. Silah taşı mıyordum. Yanımdaki insanda bir çifte vardı ancak birileri bana zarar verir düşüncesi

hiç aklıma gelmedi. O tarihlerde oralarda gece yolculuğu, İstanbul sokaklarından daha güvenli idi.

Midyat'a yaya bir buçuk saat mesafedeki Bacın Köyüne gittiğimi unutmuyorum. Burası bir Yezidi Köyü idi. Köyün genç kızları sırtlarında odun, çırpı getirir, Midyatda satar, ihtiyaçlarını alırlardı. Sırtında yük taşımayan kıza evlenme talebi pek olmazmış. Bir kızamık salgını sebebi ile beni çağırmışlardı. Köye gittiğimde, köylerine ilk defa bir doktorun ayak bastığını söylediler. Köy halkının küçük, büyük yaridan fazlası hasta idi. Çok rastladığım pnomoni, diyare, orta kulak iltihabı, ağır konjonktivit, ensefalit, myokardit iltihabları ile kızamık salgını tam bir felaketti. Yorganın altındaki çocukların üzerinde hiçbir giysi bulunmuyordu, çıplaktılar. Genç kızların, kadınların da ya bir gömleği vardı, ya o da yoktu. Muayene için yorganı açmak istediğimde, bir kilot bulup giydirmek için beni bekletiyorlardı. Nihayet bazı komşudan alınan üzeri sinek kakaları ile dolu bir don getirilip giydiriliyordu, ben de hastaya bakıyordum. Tedavilerimi uygulayıp ilaçlarını da verdikten, sonra Midyat'a döndüm. Yirmi gün sonra beni tekrar götürdüler. Bu defa hasta sayısı daha azdı. Her sene kızamık salgınında bir kaç çocuk ölürken bu defa hiç ölüm olmamış. Ancak Ağanın çocuğuda hastalanmış, onun evine gittik. Tedavimi yaptıktan sonra Ağadan bana bir teklif geldi. Ağa iyi Türkçe bilmiyordu, tercümanla anlaşıyorduk. Midyatda oturmam yerine Bacın köyünde oturmamı istiyor, istediğim evi kirasız olarak vereceğini söylüyordu. Bekâr olduğumu, günlük ihtiyaçlarım için Midyatda yaşamağa mecbur olduğumu söyledim. Tercüman bu sözümü Ağaya ilettikten sonra aralarında bir miktar konuşma oldu, sonra bana çok önemli bir haber geldi: Ben Bacınca oturursam Ağa 15 yaşındaki kızı ile evlenmeme razı olurmuş. Ben bu teklif karşısında şaşırınca tercüman şunları söyledi: Doktor Bey, "Yezidiler bir Müslümana kız vermezler ama Ağa seni pek sevmiş. Ağamız çok zengindir. Binlerce koyunu var. Koyunlar için dağda üç tane mağara satın aldı". Bu fırsatı kaçırma". Tercümana "iyi ama benim

başlık parası ödeyecek servetim yok ki" dedim. Ağanın cevabı "başlık parası almayacağım" oldu. Teşekkürlerimi bildirip Midyata döndüm.

Bir defa Midyatın Keferzi köyüne götürüldüm. Atla üç saat kadar sürüyordu, nüfusun yarı kadarı Müslüman, geri kalanı Süryani idi. Bir Süryani evine gitmiştim. Ev, dört tarafa penceresi olan odaları olmayan bir salondan ibatetti. Altında ahır vardı, hayvanlar orada idi. Köydeki evlerin hemen tamamı böyle imiş. Bir duvarda Hazreti İsanın çarmıhdaki resmi vardı. Yerde de keçe serili idi. Bunlar ev sahibinin hali vakti yerinde biri olduğunu gösteriyordu. Yassıdan sonra köye varmışım. Hasta, odanın ortasında, yerdeki yatakda yatan genç bir kadındı. Odanın çevresinde de, çoğu kadın olan bir miktar insan, benim hastayı muayenemi, bir orta oyunu seyrederek gibi dikkatle seyrediyordu. Hasta, yüksek ateşi olan bir pnömöni vak'ası idi. Semptomatik ilaçlara ilaveten depo penisilin enjekte etmiş, bir kutu da sülfonamid vermişim. Sabahleyin hastaya bir daha bakmak için köyde yatmam uygundu. Ben kahvemi içerken hastanın bitişiğine bir yer yatağı sermişlerdi. Nerede yatacağımı sorduğumda, hastanın yanına serdikleri yatağı gösterdiler. Hastanın yanında, yatasın ki hasta çabuk iyileşsin dediler. Bu durum, doktora ne kadar inandıklarının, ne kadar güvendiklerinin ifadesi idi. Gece hastaya bakacak benden başka kimse olmayacak, mı dedim. Kalabalığın arasından birini çadırdılar. Gelen, 18 yaşlarında güzel bir genç kızdı. "Bu, hastanın kız kardeşidir, o da, burada yatsın dediler". Hastanın kocasına "sen nerede yatacaksın" dedim. "Ben ahırda yatacağım, ama lazımsam burda yatayım" dedi. Birileriyle aynı yerde yatmaya alışık olmadığımı, yalnız yatacağım bir odaya götürmelerini söyledim. Köyde kimsenin evinde iki oda yok dediler. O halde Midyata dönüyorum dedim. Köyde yalnız keşiş Aziz'in evi iki odalıdır. Ama, seni misafir eder mi, bakacağız dediler. Keşiş Aziz, Midyatda bana gelip giden çok kültürlü bir insandı. 1970 yılında basılmış "Türk Süryaniler Tarihi" adlı bir de kitabı var bende. Yazarı: Heropiskopos Aziz Günel". 1963 yılında, Kıbrıslı Dr. Nihat İlhan'ın

banyo küvetinde öldürülen çocukları ve diğer Türklerin vahşice katliamı üzerine, “Başpiskopos Makariosa davranışlarını hıristiyan cemaati adına lanetliyor ve seni hıristiyanlıktan afaroz ediyorum” mealinde bir telgraf göndermişti. Evine gittiğimizde geceyarısına yakındı. Benim ismimi söylediklerinde çok samimi, bir tavırla beni kabul etmişti. Bir oda tertemiz yatak yorgan hazırlandı. Yorgan ağzı, yastık başları gayet güzel kanevçe işlemeli idi. Yatacağım zaman Aziz Efendiden tuvaleti sordum. Aşağıya inip dışarı çıktık, karşıyı gösterdi. Gidip aradığımda boş tarladan başka bir yer göremedim. Gelip söylediğimde “köyde tuvalet yoktur, herkes bu tarlaları kullanır” dedi. Ben böyle açıkta bu işi yapamam dedim, öyle ise seni evin damına çıkarayım, Kaymakam, Jandarma Kumandanı, Tahsildar gibi misafirleri de bu iş için dama çıkarıyorum dedi. Damda bacanın arkası ihtiyacıma uygundu. Güzel bir uykunun ardından sabahleyin kahvaltıya oturduk. Kahvaltı gayet zengindi. Taze süt ve süt ürünleri yanında nefis de bal vardı. Bu zevkli kahvaltının ardından susamış, su istemiştım. Aziz efendinin verdiği bir bardak su gayet berrak, temiz görünüyordu. İçtikten sonra çeşme suyu mu diye sordum, “Köyümüzde çeşme veya bir akar su yoktur. Köy halkı sadece sokaklardaki kuyularda toplanan yağmur sularını kullanır, ama benim kuyuma sokak suyu karışmaz. Damdaki yağmur sularını bahçemde ki kuyuya akıtan bir boru var. Benim kuyumun suyu sadece damdan geldiği için böyle berrak oluyor” dedi.

Midyat - Estel arasına yapılan küçük çapta bir hastahane binası 1955 başında hizmete girdi, Midyatdaki trahom dispanserı kapatıldı, ben de bu sağlık merkezinin doktoru oldum. İki pratisyen doktor daha vardı. 1955 Aralık başında Ankarada’ki yedek subay okuluna katılmak üzere Midyattan ayrıldım. 31.08.1957’den itibaren bir yıl İstanbulda Beykoz ilçesinin Paşabahçe Belediye Başkanlığının Hekimliğini yaptım, Paşabahçe de iken göz hastalıkları ihtisas imtihanına girmiş, kazanmıştım. 31/08/1958 den itibaren Ankara Hastahanesinde göz hastalıkları ihtisasına başladım. 01/03/1962 de uzmanlık sertifikası aldım. 31/10/1962 de

Elazığ Trahom Şavaş Başkanı ve Uzman Tabibi olarak yeni görevime başladım. 31/12/1969 - 25/11/1974 arası da Elazığ Sosyal Sigortalar Hastanesi Göz Hastalıkları Uzman doktoru olarak çalıştım. 26/11/1974 - 5/10/1981 arasında Bursa S.S. Kurumu Hastahanesi göz hastalıkları uzmanı idim. Emeklilik tarihim olan 5/10/1981’den sonra meslek hayatım Bursa’da serbest hekimlikle devam etti. Elazığ’daki Trahom Savaş Başkanlığım sırasında Sağlık Bakanlığının görgü-bilgi arttırma programı uyarınca Fransaya gönderildim. 4/Nisan/1968 - 18/Ocak/1969 arasında, Fransa’da idim. 1972 yılında Dünya Ergoftalmoloji Cemiyetine üye oldum. Türkiye’deki oftalmolo kongre, simposium, toplantılarının çoğuna, dünyadaki kongrelerin bazılarına katılmış bulunmaktayım. 12/11/1993 ve 10/11/ 1995 tarihli kongrelerde, Türk Oftalmoloji Derneği genel merkezi onur kuruluna üye seçilmiştim. 1996 dan, sonra Sigara İçmeyenler Derneği, Bursa Şubesi üyeliği ve başkanlığı yaptım. 1999 dan sonra Türkiye Yeşilay Cemiyeti Bursa Temsilciliğini yürüttüm. Halen, Türkiye Yeşilay Cemiyeti Bursa Osmangazi temsilcisiyim. Telefonum: 0-224-221 33 30 Yeşilayın, halkımızın sağlığına, huzuruna katkı için 1920 yılından beri verdiği hizmetleri, ben de Bursada yorulmadan, fedakarlıktan çekinmeden zevkle sürdürmekteyim.

1950 yılında, geldiğimizde, Türkiye’de, yol, su, elektrik, okul, sağlık kurumu, tarım desteği gibi insanların en zaruri ihtiyaçlarının. Devlet tarafından karşılanması, ülkenin önemli kısmında yok denecek kadar az olmuştu, diğer bölgelerde de çok yetersiz kalmıştı. 14 Mayıs 1950’den sonra işbaşına gelen yeni iktidar, bu ve benzeri hizmetleri vermek üzere önceliği yol yapımına, tanıyarak, çok büyük bir hamle başlattı. Mardine ve Midyata su getirme projeleri ben oralarda iken uygulamaya konmuştu. Halen Midya’tın 90.000 nüfusu ile güzel ve sağlıklı, bir şehir olduğunu duymaktayım. Hatıralarımda çizdiğim mahrumiyet tablolarından da eser kalmadığı söyleniyor. Doğum yerim olan Elazığın 70 kilometre ötesindeki üç evden ibaret Konak mezarına, Bursadan çıkıp arabamla

asfalt yoldan ayrılmamaksızın gidebilmekteyim. Bu ıssız mezraya da su ve elektrik verilmiştir. 1968 yılında Fransaya gittiğimde, bu ülkelerle bizim aramızdaki gelişmişlik açığı nasıl kapanır ki diye ümitsizlik duyuyordum. Bir muhalif milletvekili parlamentoda “Fransanın hala yolu asfaltlanmamış köyü var” diye bağırdığı sırada Türkiyede vilayet merkezlerinden çoğunun asfalt yolu yoktu, Bu gün ise gelişmişlik açığını tam olarak kapatmaya çok yakınız. 1930 lu yıllarda rahmetli Dr. Refik Saydam’ın, Sağlık Bakanlığı döneminde başlatılan Trahom Savaş, Sıtma Savaş, Frengi Savaş, Verem Savaş, Cüzam Savaş projeleri çok iyi icra edilmiş ve hedeflerine ulaşmışlardır. Bu savaşların, başarıya ulaşmasında, 1950 den sonra, girilen yol, su, elektrik, okul gibi hizmetlerle elde edilen alt yapının birinci derece payı vardır. Ancak, hekim camiasının o dönemlerde sahip olduğu itibar ve gelir, düzeyi gitgide yıpranarak bu günkü seviyesine inmiştir.

Milletlerarası tıp dergilerinde eskiden Türkiyeden bir hekimin ismini hemen hiç göremezken, şimdi Türk hekimlerinin de makalelerini okumaktayız. Tıp dallarında ulaştığımız bu günkü seviye, Türkiye adına sevindirici ve gurur vericidir. Lakin bu ülkede halen hastaların serbest muayenehanelere sosyal güvence ile gelemediğini de düşünürsek, Hekim camiasının hayli ezik olduğunu söyleyebiliriz. 1923 yılında Lozandaki geleceğimiz. Dr. Rıza Nur, Türk hekimliğini yabancı hekimlerin tasallutundan korumak için şöyle bir madde koymuştu: Türkiye dışındaki bir ülkenin tıp fakültesi veya hastahanesinden alınmış tıp diploması veya ihtisas sertifikası ile Türkiyede hekimlik yapılamaz. Halen Türkiyeye dışardan hekim ithali sözü ediliyor. Bunun gerçekleşmesi, Lozan anlaşmasının delinmesi, demektir.

Sonuç: Türkiyemiz, çok badireli yollardan, büyük fedakârlıklar ve devasa hamleler yaparak geçip, Avrupayı fazla aratmayacak bu günkü refah ve demokrasi seviyesine ulaşabilmiştir. Bu tablonun sevinç ve huzuru, üzülecek konuları bana kısmen de olsa unutturuyor.

Dr. Nevzat İSPİR
Göz Hastalıkları Uzmanı

Ağın Özlemi

Ayrıysa da cismim o vefa yurdu Ağından,
Kalbim ona tutkun atıyor ta, uzağından,

Zihnimde huzur, saygı ve sevgiyle bezenmiş
Bir hatıra vardır Ağının her sokağından.

Bir yaşlının öptünse elinden sevinirdin
Aktıkça dualar o mübarek dudağından..

Dünyada güzel çok yeri görmüşse de insan
Bir başka tad almakta bu hasret durağından.

Evlâdı gelir mutlu olur her yaz Ağında
Bir salkım üzüm aldığı an kendi bağından,

Dostlar bulurum her köyünün çeşme başında.
Bir haz alırım her deresinden ve dağından.

İş uğruna görkemli büyük şehre göç ettik.,
Görkemli şehir farklı değil dert yumağından!

Geçmekte zamanın çoğu hergün trafikte,
Sıyırılması zor kirli havanın kucağından.

Asrı yaşamak tatlı gelir insana lâkin
Mümkün mü korunmak medeniyet tuzağından?

Zenginlik akar kart vizadan, bankamatikden:
Kurtul göreyim sonra onun borç batağından!

Boy boy kötü huy topluma zalimce dadanmış!
Gençler çıkamaz pis modanın sinsi ağından.

Çılgın moda, aldatmaca, birçok kötü ahlak
Artık köye sızmış kıyısından bucağından..

Halen bu musibetler Ağından uzak amma,
Gurbet bizi çekmiş güzel ecdad ocağından!

Dr. Nevzat İSPİR
Göz Hastalıkları Uzmanı

Necmi ATALAY

Vedat ATALAY

Gölbaşından Karşıyakaya bir yıldız kayd! o yıldız Necmi ALATAY' dı...

***Sen benim abim canımdın
Kardeşim dostum arkadaşım
Erken aldı ecel seni bizden
Dert ortağım sırdaşım can yoldaşımdın***

1939 yılında Ağın ilçesi Beyelması (Hozakpur) köyünde dünyaya geldi. Babası Hüseyin ATALAY (Çırpıcı), annesi Ümmügülsüm (Emoş abla)'nın 5 çocuklarından biri idi. İlk öğrenimini doğduğu köyde, orta öğrenimini abisi Nurettin ATALAY'ın öğretmenlik ve idarecilik yaptığı Hozat ve Ağın ilçelerinde tamamlamıştır. Lise öğrenimini ise o dönem Ankara'da görev yapan abisi Mehmet ATALAY'ın yanında Ankara Gazi Lisesinde başlamış, ancak Lise öğrenimini yarıda keserek İzmir Gaziemir Hava Astsubay okuluna kaydını yaptırmıştır. 1958 yılında Astsubay okulunu birincilikle bitirerek Malatya İli Erhaç'ta göreve başlamıştır. Sırası ile Malatya, Diyarbakır ve Ankara Etemesgut hava üslerinde uçak gövde bakım astsubayı olarak görevlerde bulunmuştur. Malatya'da görev yaparken Ağın'lı Fahriye ve Nazmi Kepekçi'nin kızları Necla Kepekçi ile evlenmiş. Bu evlilikten Hakan, Gökhan ve Hüseyin olmak üzere 3 çocukları olmuştur. Ankara Etemesgut hava üssünde görev yaparken uçak gövde tamir teknik astsubayı olarak mesleki bilgilerini artırmak ve İngilizce dil kursu için Hava Kuvvetleri Komutanlığınca Amerika'ya gönderildi. 6 ay sonra kursu birincilikle bitirerek yurda döndü. Üstün bir zekaya ve yeteneğe sahipti. Emekli olduktan sonra Yenimahallede oturduğu evin altındaki küçük bir dükkanda kendi becerisiyle yaptığı plastik enjeksiyon makinesi ile topuk törpüsü imal ederek itiryaatçılara pazarlamasını yaptı. Aynı dükkanda demir doğramacılık yaparak işini daha da büyüttü. Bu arada ATA sanayide geniş bir iş yeri kiralayarak kendisinin yaptığı ve satın aldığı makinelerle Elektro Erezyon ve Plastik Pres Enjeksiyon işleri yapmaya başladı. ASELSAN

ve sayılı firmalara kalıp ve plastik parça imalatı yaparak iş hacmini daha da genişletti. OSTİM yıldız sanayi ve OSTİM plastikçiler sanayi sitesinde geniş çaplı ve çok çeşitli imalat yapmaya başladı. Çocukları Hakan, Gökhan ve Hüseyin'i de aynı iş kolunda yetiştirerek onları da sanayiye kazandırdı. Plastikçiler Kooperatifi Başkanlığı Ankara Sanayi Odası Başkanlığı Yönetim kurulu üyeliği görevlerinde bulundu. Çeşitli ülkelere giderek yaptığı işlerle ilgili fuarlara katıldı.

Necmi ATALAY çok yönlü sanatkar kişiliği ve karizmatik yapısıyla herkes tarafından sevilen ve aranan insanlık timsali birisi idi. Eşinin vefatından sonra yalnız yaşamaya başladı.

Merhum Hüseyin Çırpıcı ve merhume Emoş ablanın 4. çocukları Nurettin, Mehmet, Vedat ATALAY'ın ve Nevriye GENÇOSMAN'ın değerli kardeşleri Hakan, Gökhan ve Hüseyin ATALAY'ın çok muhterem babaları, Fazıla ve Tuna ATALAY'ın saygıdeğer Kayınbabaları, Tolga, Gökmen Vedat, Hıra, Cansu ve Ceylin'in çok sevgili dedeleri Necmi ATALAY tedavi gördüğü Ankara Gülhane Askeri Tıp Akademisi Hastanesinde 24.03.2014 günü hakkın rahmetine kavuşarak aramızdan ayrıldı. Cenazesi 25.03.2014 günü yakınlarının, arkadaşlarının, meslektaşlarının ve tüm sevenlerinin kalabalık katılımı ile eşi merhume Necla ve yengesi merhume Mükereме ATALAY'ın da bulunda Ankara Karşıyaka mezarlığında toprağa verildi.

Sevgili Necmi abiciğim ATALAY ailesi olarak seni hiç unutamıyoruz. Ruhun şad makamın cennet olsun.

***Kaç hafta sonu geçti alo demedin
Ne var ne yok Vedat nasılsın demedin
Telefonun hep kapalı çalmıyor
Günlerdir aylardır arıyorum cevap vermedin.***

*Vedat ATALAY
Emekli Öğretmen
Beyelması (Hozakpur)Köyünden
(Necmi Atalay'ın kardeşi)*

“Turkey Takes Off”

Şahap Osman ARAS

Harp Akademisinin Yüzbaşı rütbesindeki öğrencileri olarak, Batı Avrupa Ülkelerine ilk gittiğimizde, 1974 Kıbrıs Savaşının üzerinden henüz bir yıl geçmemişti. Bu harekatta, diplomamız ve askeri gücümüz tam bir uyum içerisinde sevk ve idare edilerek, zafere ulaşılmıştı. O nedenle, Belçika'daki NATO Karargahında karşılaştığımız müttefik subaylar bize gıpta ile bakıyordu. Ancak, onların gözlerindeki kıskançlığı da hissedebiliyorduk. Olacak şey mi?... Savunma ordusu zannettikleri Türk Silahlı Kuvvetleri, deniz ötesindeki bir savaşı Kara-Deniz-Hava Kuvvetlerinin ve de Kıbrıslı Mücahitlerin kahramanlığı ile, dost/ düşmana ders olacak bir maharetle kazanmıştı. Kutlu Barış Harekatinin 40.Yılında; bize bu gururu yaşatan Aziz Şehitlerimizi rahmetle, Kahraman Gazilerimizi hürmetle anıyoruz.

1975 yılındaki gezimiz Haziran ayında gerçekleşmişti. Ülkemiz Batı medyasında sıklıkla yer alıyordu. Bir sabah, gazetelerde “Turkey Takes Off” manşetini görünce; hem sevindik, hem şaşırдық. Bu bir havacılık deyimiydi. Batılı medya, tıpkı bir uçağın yerden havalanması gibi, Türkiye'nin yükselişini duyuruyordu. Ne var ki, bu manşetlerin bize destek için değil de, yöneticilerini uyarmak için atıldığını, Batılı Ülkelerden Türkiye'ye yönelik sert ambargolar art arda gelmeye başlayınca, acı bir şekilde anladık... İngilizlerin 2'nci Dünya Savaşındaki ünlü Başbakanı Churchill (Çörçil)'e atfedilen bir deyiş vardır; **“Türkiye, Batı'nın ihtiyaç duyduğu bir fidandır. Kurumaması için sulanmalı; büyümemesi için budanmalı!”** Evet, Türkiye bugün Batı'yla ittifak içindedir. Ancak, **“İttifaklar ne öldürür, ne öldürür...”** Ulusumuz bu gerçeği asla unutmamalıdır.

Bu konuda, 1960'ların başında NATO Askeri Karargahında görevli (o zamanki rütbesi Kurmay Albay olan) merhum Korgeneral Atıf Erçikan'ın eline kazara geçen bir dosyadan, ibret almamız gerekir. Bu dosyada; “Gelecekte (30 yıl sonra) Sovyetler Birliği çöktürildikten sonra, 15-16 devlete ayrılacağı; bunlardan 5-6'sının Türk kökenli devletler olacağı,

Türkiye Cumhuriyeti'nin bunlarla birleşip, güçlenmemesi için ne gibi önlemler alınması gerektiği” incelenmekte imiş. Bu olay, merhum Muzaffer Özdağ'ın kurucu genel başkan olduğu, Türkiye - Azerbaycan Dostluk Derneği'nin Haziran 1998 tarihli, 12 No.lu Yayınında, Emekli Tümgeneral M.İlhan Atabaş tarafından ayrıntılı bir şekilde anlatılmaktadır. Ulusumuz bugün, otuz yıldan beri mücadele ettiğimiz “bölücü terörün” hangi amaçlara hizmet ettiğini çok iyi kavramalıdır. 1984 yılından beri başımıza bela edilen PKK , 1984 öncesinde, yurt dışındaki diplomatlarımıza ve vatandaşlarımıza amansız saldırılar düzenleyen Ermeni ASALA terör örgütünün bir türevidir.

Bunun Neresi Arap Baharı?

2011 Yılı'nın başından beri, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki Müslümanlar birbirini boğazlıyor. Her yerde kan gövdeyi götürüyor. Batılı medya, bu felakete “Arap Baharı” diyerek, yangınakörüklegidiyor. “Özgürlük ve demokrasi” palavrası ile, maddi/manevi yıkımlar örtbas edilmeye çalışılıyor. Atalarımız; “Mızrak çuvala sığdırılmaz” derler. Uygulanan senaryonun Ortadoğu'daki Müslüman halkları olabildiğince parçalanmaya götürdüğü, emperyalizmin bölgedeki nüfuzunu daha da artırdığı ve Büyük İsrail projesinin gerçekleştirilmesi için elverişli ortam hazırladığı, net bir şekilde görülmektedir. Bu senaryonun son perdesi; bütün Ortadoğu'yu sarsacak, kanlı bir Sünni-Şii savaşının patlak vermesidir...ABD Silahlı Kuvvetler Dergisinin Haziran 2006 sayısında yayınlanan, “Blood Borders (Kan Sınırları)” başlıklı yazıya Ek'li “Yeni Ortadoğu Haritası” her şeyi açıklıyor. Bakınız: www.armedforcesjournal.com/peters-blood-borders-map/

Ortadoğu gündemini belirleyen iki ülke; Şii İran İslam Cumhuriyeti (İİC) ve İsrail'dir. İran, Çin ve Rusya'nın; İsrail ise, Avrupa Birliği ve ABD'nin desteğine sahip bulunmaktadır. İsrail, Kuzey Irak'taki Kürt Yönetimiyle stratejik işbirliği içerisinde. Buna karşılık; Irak'taki Şii çoğunluk yönetimi, Suriye rejimi ve Lübnan'daki Hizbullah güçleri, İİC'nin etki

alanı içerisinde. Ortadoğu'da İslam Ülkeleri arasındaki bu cepheleşmenin kanlı bir Şii-Sünni savaşına dönüşmesinden fayda uman dış güçler var. Şii İran'a karşı Suudi Arabistan ve Katar, Sünnilere finans ve silah desteği sağlayacak potansiyele sahiptir. Bu tehlikeli süreçte Türkiye, Ortadoğu'da çok büyük yıkımlara neden olacak olan, Sünni-Şii kampaşmasından uzak durmalıdır... Rusya'nın halen Suriye/Lazkiye'de bir deniz üssü var. İsrail'in Doğu Akdeniz'de keşfettiği yeni petrol ve doğalgaz yatakları, bölgenin stratejik önemini daha da artırmış bulunmaktadır. Bu nedenle, AB ve ABD, Rusya Federasyonunun Doğu Akdeniz'deki varlığından büyük rahatsızlık duymaktadır. Ancak, ABD ile Rusya arasındaki egemenlik mücadelesinin bedeli, mazlum Suriye halkına ve bölgedeki diğer Müslüman halklara ödetilmektedir. Diplomamız ise, "Komşularla Sıfır Sorun" söylemiyle çıktığı yolculukta, maalesef bataklığa saplanmıştır. Mevcut ve muhtemel tehditlere karşı yeterli önlemler alınmamaktadır.

Halen, Türkiye'nin güneyi-güneydoğusu ve kuzeyi savaş alanıdır. "Üç haftada devrilecek"

dedikleri Esad rejimi, üç yıl geçtiği halde direncini sürdürmektedir. Önceleri Suriye'de Beşar Esat rejimine karşı savaşan sözde IŞİD (Irak-Şam İslam Devleti) güçleri, etki alanlarını daha da genişleterek Bağdat'ı ele geçirmeye çalışmaktadır. Karadeniz'in kuzeyindeki Ukrayna'da derin bir siyasi kriz ve bölünme tehlikesi vardır. Rusya, Karadeniz'i kontrol eden stratejik Kırım Yarımadasını Ukrayna'dan kopararak, ilhak etmiştir. Bu işgalden en çok, ülkelerine dönmeye çalışan Kırımlı Kardeşlerimiz zarar görmüştür. AB ve ABD bölgemizi derinden sarsan bütün bu olumsuz gelişmelere fiilen müdahale etmekten dikkatle kaçınarak, bol bol nasihat ve öneriler üretmektedir.

Bu koşullarda, Türk Silahlı Kuvvetlerinin her zamankinden daha hazırlıklı bir durumda bulunması, Ulusumuzun birlik ve dirlik içinde olması gerekmektedir. Uyanık olalım.

Şahap Osman ARAS
Emekli Kurmay Albay
Tarihçi- Yazar

Şiir...

Gelin Kazığı

Münire Yılmaz TAŞOĞLU

Gelin olmuş mal sahibi
Zapdediyor sağı solu
Bana yaşamak haram
Göründü ahiretin yolu

Oğlumu aldın yetmedi
İstedimde getmedi
Bir kez sözüme gitmedi
Bana yaşamak haram

İki gelin bir kaynana
Ağlıyorum yanayana
Akıllı aklını çıkarır
Deli olak dayana

Bu günlerde darbe çok
Ergenekon nedir haberim bile yok
Çekil şeytan başımdan
Ben yemedim öyle bir b...
Gelin darbesi yalın darbesi

Canın sağken verirsen malını evlada
Bulamazsın ki oturacak bir oda
Kömürlüklerin dibi bile çok
Ay girdikten sonra buluta

Beni evine koymadı
Telefon ettim duymadı
Birgün halimi sormadı
Yandım iki gelin elinden

Edersen gelini mal sahibi
Görür seni dilenci gibi
Kalmaz bile tencerenin dibi
Yandım iki gelin elinden

Akciğer Kanseri

Ankara Özel TOBB Üniversitesi Hastahanesi yayınları

Solunum yollarından köken alan kötü huylu tümörlerdir. Erkeklerde kadınlardan daha sık görülür ve her iki cinste en sık ölüme neden olan kanser tipidir. Günümüzde kalp ve damar hastalıklarından sonra en sık ölüm nedenidir.

Akciğer kanserinin nedenleri, Risk faktörleri nelerdir?

• *Sigara kullanımı*

Akciğer kanserlerinin en önemli özelliklerinden biri sigara ile olan ilişkisinden dolayı önlenabilir tek önemli kanser türü olmasıdır. Akciğer kanseri doğrudan sigara içilmesi ile ilişkilidir. Sigara dumanında 3000 farklı kimyasal madde ve 40'dan fazla karsinojen vardır. Risk sigara içme süresi, toplam içilen sigara, başlama yaşı ve içilen sigaranın tipine göre değişir.

• *Pasif sigara içiciliği*

Aktif içicilerle aynı riski taşımaktadır. Eşleri sigara içen kadınlarda akciğer kanseri olma riski diğer kadınlara göre 1,2-2 kat daha fazladır. Benzer risk çocuklar içinde geçerlidir.

• *Asbeste maruz kalma*

• *Radon gazına maruz kalma*

• *Hava kirliliği*

• *Diyet*

Diyetin sebzeden ve meyveden fakir fakat yağdan ve alkolden zengin olması.

• *Akciğer Hastalıkları*

• *Genetik faktörler*

• *Diğer kimyasal ajanlara maruz kalma*

Arsenik, vinil klorid, nikel, klormetileter ve Hardal Gazı Akciğer Kanserinin gelişmesinde rol oynayan en önemli faktör tütün kullanımınıdır. Buna ilaveten Asbeste maruz kalma ve hava kirliliği de unutulmamalıdır. Ailede akciğer kanseri olması akciğer kanserine yakalanma riskini arttırmaktadır.

Akciğer kanserinin belirtileri

• *Öksürüğün yoğun ve inatçı olması*

• *Göğüs, omuz ve sırt ağrısı*

• *Balgamda kan bulunması*

• *Ses kısıklığı*

• *Nefes darlığı*

• *Nedeni ortaya konamayan ateş*

• *Tekrarlayan pnömoni ve bronşit atakları*

• *Halsizlik*

• *İştah kaybı*

• *Baş ve kemik ağrıları*

• *Açıklanamayan kilo kaybı*

Akciğer kanserinde önemli olan erken tanıdır. Erken tanı hastanın yaşam şansını artırır. Günümüzde gelişmiş ülkelerde akciğer kanseri tanısı konan hastaların 5 yıllık yaşam şansı ortalama % 15-18'dir. Akciğer kanseri erken yakalandıkça bu oran yükselecektir. Akciğer kanseri tanısı erken evrede (evre I) konulduğunda 5 yıllık yaşam şansı % 80-85' lere çıkmaktadır. Akciğer kanserinin ileri evrelere gelmeden erken teşhis edilmesi için direk akciğer filmleri, balgamda tümör hücrelerinin aranması ve yüksek riskli insanlarda bronkoskopi denilen ucu ışıklı fiberoptik bir boruyla solunum yollarının incelenmesi gibi yöntemler kullanılır.

Ülkemizde resmi rakamlara göre her yıl 20,000-25,000 yeni akciğer kanser hastası ortaya çıkmakta ve bu rakamın 30,000-40,000 kadar ulaşabileceği düşünülmektedir.

Hastalık oldukça ileri aşamalara gelene kadar önemli şikayete yol açmayabilir. Bu sinsi karakter, akciğer kanseri bu kadar tehlikeli yapan en önemli faktördür. Multidedektör CT ile akciğer tarama testi diğer cihazlarla yapılandan çok daha ayrıntılı bir şekilde ve çok daha az radyasyon dozu ile gerçekleştirilmektedir. Kanser riski taşıyan nodüller daha küçük boyutlarda saptanarak gerekli cerrahi tedaviye olanak sağlanmaktadır. Hastalara tanı konulduktan sonra en uygun tedavi şeması

uygulanmalıdır.

Akciğer kanserinin üç temel tedavi şekli bulunmaktadır.

- Cerrahi : Erken evrede hastalıksız yaşam sağlayabilen tedavi şekli.
- Radyoterapi : Bazen cerrahi öncesinde de kullanılabilen ve özel X ışınları ile tümör hücrelerinin yok edilmesidir.
- Kemoterapi : Kanser hücrelerini öldüren ilaçların kullanılması ile yapılan tedavi

Akciğer kanseri nasıl önlenbilir?

Hastaların %90'ında akciğer kanserine sigara sebep olmaktadır. Bu nedenle basit ama en önemli basamak sigara kullanmamak veya içiyorsanız hemen bırakmaktır. Sigara içilen kapalı ortamlardan kaçınınız. Hiç sigara içmediği halde akciğer kanseri olmuş hastaların üçte birinin pasif içici olduğu bilinmektedir. İşiniz gereği kimyasal maddeler ve gazlarla çalışmanız gerekiyorsa düzenli aralıklarla akciğer filminizi çekirtmeyi ihmal etmeyiniz.

Şiir... Vahşen İçin

Osman GÜLER

Aşık kazak'a sesleniş

Sazının ezgisi içimi yaktı,
Verdiğin ateşle yanayım aşık.
Gözümün yaşları sel gibi aktı,
O yerleri ben de anayım aşık.

Hakko'm vardı, gölgesine konduğum,
Toprağında, tarlasında yandığım,
Tuzum vardı, ekmeğimi bandığım,
Kendimi orada sanayım aşık.

Mutluydu ocağı, külü, dumanı,
Kirpiğime sinmiş tozu, samanı,
Yalnayak gezdiğim gençlik zamanı
Anıp da hicrana kanayım aşık.

Helgog ,tezek,nevruzunu bir tuttum
Dalında bızbılık yaptım, ok attım,
Abam ile çökük damında yattım,
Sana nasıl anlatayım ben aşık.

Ey aşık! neyim ben, nere giderim,
Küçük yaştan beri gurbet gezerim,
Yangın yerlerine döndü içerim,
Gel de hüsrânımı sunayım aşık.

Osman der, uzaktan seyran eylerim,
Gönlümü resmine kurban eylerim,
Garip bülbül gibi figan eylerim,
Figanıyla haşredek yanayım aşık.

Düşkünler Ocağı...

M. Kamil ATEŞ

Uzun yıllırdır dergi aboneliğini sürdüren, yazılarıyla dergi yayınına destek veren hemşehrimiz, Kemaliye (Eğin) ilçesi Ocak Köyü Özel Ali Gürer müzesi müdürlüğü görevini sürdürmekte olan yazarımızın 2013 yılında Cevahir Yayınları tarafından yayımlanmış kitabı “Hıdır Abdal Sultan Düşkünler Ocağı” kitabını ve Hüseyin ATAİBİŞ’i tanıtmak istiyoruz. Yazarımıza başarılar diler, yeni yazı ve kitaplarını beklediğimizi belirtmek isteriz.

Hüseyin Ataibiş’in Özgeçmişi: 1944 senesinde Kemaliye’nin Ocak Köyünde doğdu. Eğitimlik yıllarında üç sınıfı kendi köyünde, dört beş sınıfları da Ocak köyüne dört kilometre uzakta o yıllarda nahiye olan Dutluca (Aşutka) da okuyarak ilk okulu bitirme diplomasını aldı.

Okumak istemesine rağmen o yıllarda lise veya dengi okullar bulamadığı için okuyamadı. İstanbula gidip çalışmaya başladı. 1962 yılında Yeşilçam klasiklerinde fügüran olarak filimlerde ufak roller almaya başladı. Aynı seneler de sinema ve tiyatro sanatçısı Avni Dilligil’in önerisiyle tiyatroyla tanıştı. Avni Dilligil ile beraber Anadolu turnelerinde bir çok oyunda rol aldı. Bir yandan da senaryo yazma denemelerine başladı. 1969 senesinde Birsel filmin açtığı senaryo yarışmasına katılarak **“Düğümlü Mendil”** senaryosu ile birinci oldu. 1970 yılında Almanya’ya gitmek popüler olduğu için Avni Dilligil tiyatrosundan ayrılarak Almanya’ya gitmeyi tercih etti. Almanya’da bir yandan sosyal faaliyetlerini sürdürerek diğer yanda Ak Ajans da amatör muhabirliğe başladı.

Diğer tarafta Aydınlık gazetesi’nin Frankfurt, Mainz, Wetzlar, Rüsselsheim bölgelerinde haber muhabirliği yaptı. Ankara Halk Tiyatrosu kurucularından Erkan Yücel’in tavsiyesi ile halkın gücünü kurtuluş savaşını anlatan oyunu kendi kurduğu amatör tiyatro gurubu ile Almanya’nın bir çok yerinde sahneledi. Almanya’da çalışan Türk işçilerinin yaşamını konu alan deneysel **Almanya’da Bizimkiler** adlı kitabıyla birlikte **Hıdır Abdal Delisiz, Yol Çalışmaz Olmaz, Hıdır Abdal Sultan Düşkünler Ocağı** adlı üç kitabı bulunmaktadır. 1984 yılında Almanya’dan kesin dönüş yapan Hüseyin ATAİBİŞ kendi köyünde T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı’na bağlı Özel Ali Gürer Müzesi’nin de müdürü olarak görevini sürdürmektedir.

Kağıttan Kayık...

Şükran KABA

Milyonlarca yıldır olduğu gibi, dünya bir yüzünü güneşe çeviriyor, diğer yüzünü ona teslim ediyordu. Ufukta alevlenen bulutlar, yavaş yavaş külleniyor, karanlığa gömülen kentin teninde, kimi solgun, kimi ölgün közler yanıyor, yorgun bedeni sızlıyordu.

Tıpkı bu kent gibi, onun da ruhu ve bedeni sızlıyordu. Tıpkı bu kent gibi, O da işgal altındaydı.

Gün boyu kentin kılcal damarlarında dolaşmaktan ayakları şişmişti. Duygu ve düşünceleri bir salıncak gibi gidip geliyordu. Ölü yaprakların kemikleri, ayaklarının altında çıtırdıyor, hazan mevsiminin hüznü, bir kurt gibi yüreğini kemiriyordu. Yüreğini ılıklaştıracak yazdan kalan közleri yoktu. Bu kentte, O da bitkisel hayattaydı.

Geçmiş, bugün ve gelecek çizgisini kırıp atmıştı. Zamansız olmak istiyordu. Bedenin yok olma korkusu, ruhunun kanatlarını güdükleştirmişti. Cama çarpan kuş gibi, duvarlara çarpmaktan yorulmuştu. Zamanın esir aldığı her şeyinden vazgeçmeye hazırды. Milyarlarca yıllık dünyada kısıcak yaşamının hesabını yapmayı bırakmalı, bedenini ve ruhunu kentin esaretinden kurtarmalıydı.

Bu kentte yüreği, kayalıkların arasında sıkışıp kalan ıssız bir yol, sadece kendi ayak seslerinin duyulduğu karanlık bir koridor, kurt ulumalarının yankılandığı bir orman gibiydi... Bu kent onun için dipsiz bir kuyu... Üstüne çöken karabasandı.

İnsan elinin uzanamadığı, başı bulutlu bir kayada kartal olmak isterdi.

Çirkin bir klakson sesiyle, buz gibi, duvar gibi, keskin bir bıçak gibi, insanı acıtan gerçeğe döndü. Günlerdir, barınacak bir dört duvar bulmak için, kentin hiç görmediği sokaklarında dolaşıyor, aslında kenti yeni yeni keşfediyordu. Bugüne kadar hiç fark etmediği körlüğü karşısında dehşete düşüyordu.

Kent, köylü kültürün vahşi ihtirasına esir düşmüştü. Yüzüne beton bir maske dökülen kent teslim alınmıştı. Bu sisteme O da beynini, ruhunu teslim etmeyecekti. Tıpkı bir kartal gibi, ruhu ve bedeni özgür kalacaktı.

Kentin efendileri olan köylü kültürün, gecekonduların yıkılışı sırasında, çocuklarının boğazına bıçak dayamaları, kadınlarının kendilerini yerden yere atmaları... Çaresizliğin yerini aç gözlülüğün alması... Toprağından sökülüp genlerine uymayan kentin toprağında kök salmaya çalışırken, zehirli sarmaşığa dönüşmeleri... Tüm bu soytarılık karşısında tiksinti ve öfke duydu. Rant iştahları kabaran insanların, insanlıktan çıkışlarını midesi bulanarak hatırladı.

Çocukluğunun geçtiği mahalleyi hatırladı. Gökyüzünün tüm renklerinin üzerine düştüğü... Uykuya dalmadan önce yıldızlara baktığı... Gölgelerden korkmadığı...

Oysa şimdi, yıldızlar gökyüzünün teninden sanki birer birer düşmüş, o sihrini, derinliğini kaybetmişti. Kent, kara bir örtünün altında çürümeye terk edilmişti. Plansız, çok katlı evler, kentin ağzından çürük diş gibi dökülüyor, yüreği beslenemeyen kent, yavaş yavaş ölümü bekliyordu. İçinde ne varsa kurtlandırıyor, tadını tuzunu bırakmıyordu. Bu kentin kökleri sökülüp atılmış, plastik bir dünya kurulmuştu. Burada hava alması mümkün değildi.

Onun da tadı tuzu kalmamıştı. Elinde pimi çekilmiş bir bomba tutuyordu.

Öğrenim için geldiği bu kentin gençliğini bilmiyordu. Hatıraları yoktu çocukluğuna dair. Kişiliğini kaybeden bu kentte yüreğini serinletecek, titretecek hiçbir şey yoktu.

Aşk kışkırtmayan bir kent, kent olabilir mi? Bu kente, hiç kimse aşkla bağlanamazdı. Bu kentin, ruhunu titretmesi mümkün değildi.

Ayaklarının altından her şey kayıp gidiyordu. Bugüne kadar onlarca kez değiştirilen kaldırıma nefretle baktı. Bu kentte içinde biriktirdiği tüm tortuları üzerine kusmak istedi. Kaldırımlar çürümüş sistemin en basit, en sıradan, en somut şahitleriydi. Kentin baronlarının cebini dolduran en kolay kurbanlardı. Onlarca defa sökülen kaldırımlardan köşeyi dönenlere lanet etti! Kravatlı hırsızların pis kokuları tüm kente sinmişti. Parfüm kokularıyla bunu sindirmeleri mümkün değildi. Bu kokuyu tanıyordu.

Bu kentte hiç kimsenin ayak izi de yoktu. Siyah ve kırmızı taşların çaprazlama döşendiği

kaldırımda çocuk ayakları ile yürüdü. Çizgilere basmama oyunu oynadı. Taşları sayarak yürüdü. Ama çocuk ayaklarını yumuşacık çimenler gıdıkladı. Kısı ağacına tırmanırken yaralanan dizinde sızı hissetti. Bisiklete binerken yarılan kafasından sızan kanın tatlımsı tadını... Gölgesinde ders çalıştığı iğde ağacının kokusunu... Yakartop oynarken kalbindeki neşeyi... Pencereleri tahtalarla kapatılmış, kerpiçten yapılmış, hayaletlerin bastığına inandığı Rum evinin önünden koşarak geçerken yüreğindeki heyecanı özledi. Geçmişin yoğurduğu kentinin küf kokan sokaklarını özledi. Bu kent, köksüz, yapma bir çiçek gibi kokusuzdu. Bir başka zamana yolculuk yapmış gibi, buraya yabancıydı. Aynı sözcüklerin, aynı anlamları yoktu. Bu dili öğrenmesi mümkün değildi!

Göçün, bir çığ gibi, kentlerin üzerine düşmediği yılları hatırladı.

Mahallelerine kar tanecikleri düştüğünde, eriyiverirdi sıcak yüreklerinde... Bahçelerindeki iki göz odalı kerpiç evleri, köyden kopup gelenlere yuva olurdu. Anne ve babası ise ataları... Kömürleri bittiğinde kömür, gaz ocakları yanmaz olduğunda gaz yağı, unları bittiğinde un... Kiralarını “kooperatif taksiti arttı, toplu para istediler” gibi gerekçelerle geciktirdiklerinde, bu çabalarına ortak olmanın sevincini duyarlardı.

Kentleşme kültürünün hoyratlaşmadığı yıllardı. Kentleşme, apartman demekti onlar için... Taş evlerinin bahçesindeki iki göz odada kiracı olanlar, çok katlı kooperatif evlerine birer birer taşındıklarında gıpta ederlerdi. Aslında o evlerin ne bahçeleri, ne gökyüzüne açılan kocaman pencereleri, ne kışın sıcak, yazın serin tutan taş duvarları vardı. Kiracıları Aliye Teyze yıllarca bahçelerindeki kerpiç evde yaşadıkten sonra taksitini yıllarca ödediği kooperatif evine taşındığında, mutfaktaki çöp bacasından çöplerini attığını, sobanın külünden kurtaran kaloriferin her yeri ılıcacak yaptığını, sobasız, küvetli, bembeyaz fayanslı banyolarını anlatırdı. Kalorifer, küvet, asansör medeniyet giren evlerin en temel araçlarıydı.

Küvet, Türklerin banyo alışkanlığına uymayan ancak, modernleşme sürecinin en önemli simgelerinden biriydi. Binaların lükslüğünün sembolü kalorifer ve küvette. Her ne kadar küvetin içerisine tabure konularak banyo yapılsa da, sık sık düşme kazaları da atlatılsa da, küvete sahip olan bir ev, sınıf atlayarak, lüks sınıfa yükseliyordu.

Kalorifer, yaşamları evin içerisine dağıtmıştı. Soba ise tıpkı masal anlatan dede gibi tüm ev halkını çevresinde toplardı. Sobasız odaların demirden soğuk eli insanın tenini keserdi.

Asansör ise bilinçaltını kışkırtan bir şeydi. Küçük sandığın içerisinde yukarı aşağıya yükselip alçalırken, düşme korkusundan kapalı kalma korkusuna kadar her şey su yüzüne çıkmıştı. Elektriklerin sık sık kesildiği bu yıllarda asansörde kalmak, insanın başına gelebilecek en kötü kent hikayesiydi.

Komik hikâyeler de yazıyordu asansörler. Köyden kente kooperatif evine göç eden Mehmet Amca, köyden zaman zaman ziyaretine gelen 90 yaşındaki babası Hüseyin Amca'yı bir türlü asansöre binmeye ikna edemiyordu. Diller dökülse de bilimsel açıklamalar yapılsa da bir türlü asansöre binmeye yanaşmıyordu Hüseyin Amca. Ona göre, çelik halatların çektiği asansörün hakkından şeytan gelirdi. Apartman kültürüne ağzına geleni sayan Hüseyin Amca, adeta yalçın kayalara dönüşen merdivenlerden, oğlunun, komşularının kucaklarında yukarıya çıkarılıyor, köyüne döndüğü güne kadar, kartal yuvası olarak tanımladığı evde adeta hapis kalıyordu. Kent onun gözünde sadece oğlunun evinin penceresi kadardı. O pencereden ağaçların, kuşların gölgesi siliniyor, yerine betonların silah gibi gölgesi yükseliyordu. Kerpiç, taş evlerin kökü kazındıkça ruhlar da açmamaya, çoraklaşmaya başladı. Siyasetin içine sızan rant hırsı modernleşme sürecini biçimlendirdi. Kentli olma, kent yaşamının içi boşaltıldı. Bahçeli, müstakil evlerdeki içten, koyun koyuna yaşam biçimi gittikçe yapaylaştı. Renksiz, kokusuz, hissiz bir var olmanın insanları beslemesi mümkün değildi.

Kooperatif evleri yeni burjuvazi de yaratıyordu. O günlerde kısa yoldan köseyi dönmenin yolu mantar gibi biten kooperatif evlerinin yönetim kadrosunda bulunmaktı. Hatta kooperatif başkanlığından siyasete, müteahhitliğe sıçrayan tanidiklar vardı. Hırsın eli, haram/helal kavramlarını vicdanlardan siliyordu. Kul hakkı ile gitmenin dayanılmaz ağırlığı kimseye yük değildi!

Kooperatif yönetiminin çalıp/çırparak zevksiz, özensiz yaptığı, sıvaları dökülen çatısı bacası akmaya başlayan kooperatif evleri kentin teninde açık yara gibiydi. Kentleşme yeni iş alanları da yaratıyordu. Emlakçılık!

O zamana kadar emlakçı dükkânlarının çokluğunu fark edemediğini anladı. Emekli memurların, iş bulamayanların yeni iş alanı emlakçılıktı. Eskiden emekli olanlar bakkal dükkânı açarken, bakkalların büyük alışveriş merkezleri tarafından yutulması sonrasında emlakçı dükkânı açmak moda olmuştu.

Emlakçı deyip geçilmemesi gerektiğini de öğrenmişti. Yorgun, sıkın bedenlerle uğranılan

bu yerlerde, ikram edilen çayla birlikte, yıllardan beri yaşadığı kentin gerçek yüzünü öğrenmiş, ülkenin siyasal, ekonomik ve sosyal yapısını, sorunları konusunda kitaplarda bulamayacağı bilgiler, deneyimler kazanmıştı.

Herkesi emlak dükkânlarına davet etmeliydi. Ülkemizin gerçeği burada gizliydi. Gecekondu yalamalığı mı yapıyorsunuz? Gidin emlakçıya tövbe edersiniz. Köylerinden kentin kucağına koşanlar, kente ihanet etmişti. Köylü siyaset kente ihanet etmişti. “Köylü kültür” kentin efendisiydi. Mürekkep yalayanlar, kentin küçük burjuvaları bu kültürün esiriydi. Onlar da rantı sırt çevirememişti. Herkesin fiyatı vardı!

Bilginin, bilimin, aklın değer taşımadığı bu kuralızsız düzende tıpkı ormanda kaybolmuş gibiydi. Tebdil-i kıyafetleriyle çakallar, tüm kaleleri zaptetmişti.

Eski gecekonducular “lüks” apartmanlarında küçük krallıklar kurmuştu. Dolaşık yumağa benzeyen kentlerin “mimarı”, “rantçısı” olan bu kesimin çıkar birliği ettiği siyasetçi ise iktidarını “halk yalakalığı” ederek pekiştiriyordu.

Gecekonducuyu hoş tutma, rantı artırma, koltuğunu koruma hırsının yarattığı kentler esir kamplarına dönüşmüştü. İnsanlar ruhunu satmaya hazırды!

Gelir dağılımı adaletinden söz edenleri emlakçılara götürmek lazımdı. Geliri üst üste koyun, çarpın, bölün... Çatlaklardan değil, kırıklardan, yıkılanlardan dağılanların nereye gittiği ortadaydı. Onur, şeref, namus gibi kavramlar sadece soyut bir kelime olarak dillerdeydi. Milyarlık dairelerin kimler tarafından alıcı bulduğu şakacı aynalar gibiydi.

Oy ve rant uğruna kenti katletmeye hazır siyasetçi, yıllardan beri varoşlara pençelerini geçirmiş, kurbanını yakalamaya hazır panter gibi bekleyen gecekonducuyu, “güzel ahlak”, “haram”, “dürüstlük” gibi kavramlara yabancılaşan, ilkokul diplomalı müteahhit üçgeninde ortaya çıkan sistemde o güne kadar mücadelesini verdiği değerlerin un ufak oluşunu görüyordu. Dört yılda

bir kullandığı oyunun keyfini çıkartan kentin efendileri olan “seçilmiş”liğin kalkanına sığınmış olanların “ihaneti” karşısında yüreği daraldı. Kent, sırtlanların bedenine üşüştüğü zavallı bir geyik gibiydi.

Öfkesi daha da kabarıyordu. Üzerinden adeta geçilen kentin zavallılığı karşısında içi acıyordu. Bilinç düzeyinin mongollaştığı sistemde nereye giderse gitsin aynı şeyleri yaşayacağı gerçeği karşısında kendisini çaresiz hissediyordu.

Gecekonducuların imarlarına uygun yapılan, birbirinin üzerine abanmış karanlık sokaklarda yaşamaya mecbur olmanın keskinliğinde parçalanmış ruhumu dinginleştirecek bir göz oda peşine düşmüştü. Aklın köleleştirildiği sistemde, aklını kaçırma korkusuyla zincirlere razı olmaya başlamıştı. Tutsaklık mı? Delilik mi? Hangisi daha onurlu bir seçimdi?

İç i öfkeden kabarak, bazen bir fare, bazen bir sokak köpeği, bazen bir kedi gibi hissettiren kentin sokaklarında saklı bir cennet aradı.

Buralardan gitmek lazım diye fısıldadı. Çıkarları uğruna esarete mahkum edilen bu kentte özgür olması mümkün değildi. Ruh çıplak bir tepe gibi yazın sıcaklığında kavrulacak, kışın üşüyecekti. Hücredeki mahkûm gibi hissediyordu kendini bu kentte... Bu kentte yaşamaya devam ederse esareti ölünceye kadar sürecekti.

Bu kenti terk edecekti. Bu kentin bozulan toprağına karışmak istemiyordu. Ya denizin eteklerini topladığı, güneşte keyifli bir kedi gibi mırıldanan kıyı kasabasının tuzlu toprağına sığınıp, yaralarına tuz basacak ya da sığınacağı bir ada bulacaktı. Tüm gemilerini yakmaya hazırды. Bu kentin dayattığı yaşama ait değildi.

Bir derviş gibi, bir polen gibi, kâğıttan bir kayık gibi, yolculuğa çıkacaktı.

Belki denize ulaşan bir nehrin serin sularında kaybolacak...

Belki bir söğüdün dalına takılı kalacak...

Belki okyanusa ulaşacak.

Belki... Belki...

Türk Dostu, ATATÜRK hayranı Andrew Mango 7 Temmuz 2014 tarihinde yaşama veda etti İngiliz, Rus kökenli bir ailenin çocuğı olarak,1926 yılında İstanbul’da doğan MANGO’nun **“Atatürk: Modern Türkiye’nin Kurucusu”** adlı eseri ünlüdür. İstanbul ve Ankara’daki yaşantısından sonra, ailesiyle birlikte Londra’ya göç eden Mango’nun kalbinde, ATATÜRK ve TÜRKİYE sevgisi hep canlı kalmıştır. İngiltere’de Türkiye ile ilgili çalışmalarını sürdüren Andrew Mango,orada yıllarca BBC’nin-Türkiye Servisini yönetti.

Yaşamı boyunca hep Türkiye’nin meselelerin savundu. Özellikle, Ermeni diasporasının 2015 yılında hız kazandıracağı Türkiye aleyhtarı kampanyalara, göğüs gerebilecek bu değerli Türk Dostunun vefatından büyük üzüntü duymaktayız. Toprağı bol olsun.

Özlem...

Adnan BİNYAZAR

(Dışardaki Ağın'lı sıra özlemi içinde kıvrılır. Çocukluk ve gençlik yıllarını geçirdiği Ağın, onun için paha biçilmez değerler taşımaktadır. Özlem, her koşulda yinelenir.

Araştırmacı yazar ve eleştirmen hemşerimiz Adnan BİNYAZAR'ın, "Uygar topluluklar eskiye özlem duyarlar" dediği "Özlem" adlı yazısından Ağın özlemine değindiği bölümü aşağıya alıyoruz:)

Ezgilerde kaldı yaşantımız, gün boyu uzaklaşan ezgilerde... Nerde kaldı mutluluğumuzu yapan ala kargalar? Nerde şimdi "goç... goç" eden pınar? Nerde gençlerin "brey" diye coştığı bahçeler? Nerde kavaklıktaki kavgalar? Nerde gıdık otardığımız yazılar? Nerde o baharlar, nevrüzlar, nergizler? Nerde "İlgıt ılgıt esen seher yelleri"?

Seher yelleri seherce eserler, gençken eserler. Her yıl her zaman aynı eser mi? Bir zamanlar içimizi ürperten seher yelleri şimdi hoş gelir mi? Her şey yaşam (hayat) gibi çağ çağ, gün gün büyür. Her şey çağında güzeldir. Şimdi içli özlemler duyuyorum ala kargalara, "ılgıt ılgıt esen seher yellerine". Özlemliyim "yavrum" diyen dile, özlemliyim "ana köle" diyen sese. Özlemliyim özgürlüğü tattıran ezgilere, Ana kokar buram buram Hoşirıklar, Yazılar, Üçtutlar... Tüm acılarımız, sevinçlerimiz ezgilerde kaldı.

"Lollar" kaç kez gırnatanın sesini yuttu? Kaç kez, "Atlar eğelendi geldi kapıya"? Kaç kez "seskaneler" indirildi, bindirildi? Kaç kez, pınarlar, gelin taslarını doldurdu? İnsanlar yine de dopdolu taslara

inanmadılar; Andiri'den Pağnik'e dek ezgilerini sürdürdüler:

Doldur pınar, doldur anam, ben gider oldum, Anamı, babamı terkeder oldum.

Kaç pınar dolusu gözyaşı akıttı ince belli gelinler bu ezgileri içlerinden geçirirlerken? Kaç kez Uzungil'e "dügüncü gittik, kaç kez Aluşağı'nın buz gibi suyunu içtik?

Derelerde nice günler ceviz taşladık. Kaçınıcı taş, attığımız cevizden döndü de alnımıza değdi? Kaçınıcı ceviz dişimizi kırdı? Duru suya ilk kezinde üç tel kara saçımız düştü. Dupduru su, üç tel kara saçımızı geçmiş günlerimiz gibi aldı gitti.

Şimdi yıllar yıları kovalıyor. Özlemimiz gittikçe büyümekte. Yaşamımıza katılmış binlerce olayın anısı (hâtırası) gün be gün diriliyor. Her olayda yaşamımızı sürdüren bir güç vardır. Kişiler, bu güçlerini diri tuttukça uygarlıkla ilgilerini sürdürür. Uygarlığı, kişinin yarattıklarına inanmasında aramalıdır.

Geçmiş günlerle ilgili anılarımızı yaşamımızın anlamını belirttiği için anıdım. Varlığımız, geçirdiğimiz günlerin bir sonucudur.

Kısa Kısa Haberler...

Ağın Kaymakamı Sayın Levent YETGİN

Turizm Yatırımları Başladı...

İlçemizin geleceğinin turizm yatırımlarında olduğunu, geldiği günden beri söyleyen ilçe Kaymakamı Sayın Levent YETGİN bu konuda yapılan çalışmalar hakkında bir dizi açıklamalarda bulundu.

İlçemizi turizme kazandırmak, bu manada yapılabilecek çalışmalar kapsamında Badem adasında konuşlandırmak üzere bir adet marina ile, balıkçılarımızın ve ilçemize göl üzerinden gelecek turist kabilelerinin kullanacağı hoşirlik koyuna bir adet olmak üzere 2 adet marinanın ihalesi 300.000,00 TL + KDV ile ihale edildiğini,

Badem adasında konuşlandırılan marinadan, kullanılmak üzere 7 adet deniz bisikleti ve 7 adet iki kişilik kano alımı çalışmalarının sürdürüldüğünü, Badem adasındaki tesis ve çevresinde hizmet vermek üzere bir adet kurtarma botunun alımının sürdürüldüğünü, Badem adasında konuşlandırılmak üzere İl AFET ve Acil Durum Müdürlüğünden 50 adet konteynır evin Badem adasına nakliyelerinin yapılmaya başlandığını ve yakın zamanda konaklama sorunun çözümü için uygun yerlere konaklama amaçlı olarak yerleştirilmeye başlanacağını,

Badem adasında Alt yapı sorunları ile ilgili olarak elektrik, su ve kanalizasyon problemlerinin çözümü için çalışmalara hız verildiğini. Badem adası ana yolunun asfalt çalışmalarına başlandığını, Badem adası sahil yolunun açılmasının tamamlandığını ve bu yolun da asfalt yapılması için çalışmaların sürdürüldüğünü, Badem adasına yüzer havuz yapımı ile ilgili kaynak arayışlarının devam ettiğini,

Deniz Kuvvetleri Komutanlığından 50 kişilik gezi teknesinin tahsisinin yapıldığını ve ilçemize nakliyesi ile ilgili çalışmaların devam ettiğini, Deniz Kuvvetleri Komutanlığının teknede yapacağı değişikliklerden sonra teslim alınacağını, belirtti.

Turizm yatırımları ile ilgili olarak kısa aralıklarla vatandaşlarımızın bilgilendirileceğini, bu konuda yatırım yapmak isteyen vatandaşlarımızın Birlik Müdürlüğü ile irtibat kurmalarının gerektiğini bildirdi.

İlimize atandığı günden bugüne Turizm yatırımlarında ilçemize vermiş olduğu destekten dolayı Sayın Elazığ Valisi Ömer Faruk KOÇAK'a teşekkür ederek şükranlarımı sunuyorum, dedi.

Bahadırlar (Zabulbar) Köyü İçme Suyu Sondaj İhalesi Yapıldı

İlçemiz Bahadırlar Köyü İçme suyu Sondaj ihalesi 24.600,00+KDV bedelle ihalesi yapıldı.

Konu hakkında bir açıklama yapan ilçe kaymakamı Levent YETGİN, "2014 yılında yaşanan kuraklık nedeni ile içme suyu problemi çekilen Bahadırlar köyümüzde içme suyu sondaj kuyusu açma ihalesinin tamamlandığını, sondaj kuyusunun açılması

ile su bulunması halinde, tesisin tamamlanarak köyümüzün içme suyu probleminin giderilmesi sağlanmış olacaktır, “ dedi.

Modanlı Köyü İçme Suyu Projesinin İhalesi tamamlandı

2014 yılı KÖYDES projesi kapsamında İçme suyu sıkıntısı çekilen Modanlı köyümüzün içme suyu projesi ihale edildi.

Proje hakkında bilgi veren ilçe Kaymakamı Levent YETGİN; “ Modanlı köyümüzün içme suyu deposu, Enerji nakil hattı ve ishale hattının 142.000,00TL+KDV ile ihale edildiğini, ihaleyi alan firmanın 45 günde işi teslim etmesi ile Modanlı köyümüzde içme suyu probleminin tamamen giderileceğini, köylümüzün yıllar önce kendi imkanları ile yaptığı içme suyu deposunun ise yeniden yapılarak hizmete sunulacağını belirtti.”

Ağın Belediye Başkanı Yılmaz SERTTAŞ

Başkan SERTTAŞ Ramazan ayı mesajında, Ramazan ayının bütün İslam âlemine ve insanlığa hayırlı olmasını diledi.

Başkan Serttaş mesajında, ramazan ayının bütün İslam âlemine ve insanlığa hayırlı olmasını dileyerek; “Toplum hayatında huzur, yardımlaşma ve kaynaşmanın yoğun olarak yaşandığı af, mağfiret ve bereket ayı

olan, ‘Evveli rahmet, ortası mağfiret ve sonu cehennemden kurtuluştur’ diye müjdelenen Ramazan ayına kavuşmanın mutluluğu içerisindeyiz. Ramazan ayı, tutulan orucuyla, akşamları iftarıyla, verilen fitre ve zekâtıyla ibadetlerle dolu bir aydır. Bu ibadetler dolayısıyla Ramazan, ayların en bereketlisidir. Mübarek Ramazan ayı, Müslümanlar için el ele vermek, kaynaşmak ve yekpare olmak için bir vesiledir. Bugüne kadar birlik ve beraberlik örneği gösteren değerli hemşehrilerimin, bundan sonra da aynı beraberliği göstererek ihtiyaç sahiplerine ellerini uzatıp bu mübarek aydan istifade edeceklerine inanıyorum.

Bu duygu ve düşüncelerle değerli Ağın’lı hemşehrilerimiz başta olmak üzere tüm halkımızın Ramazan ayını tebrik ediyor esenlikler diliyorum” dedi.

İlçemizde Sulama Kanalları Yenilendi...

İlçemizde bahçe ve tarlaların daha kolay kullanılması ve su kaybının en aza indirilmesi amacıyla sulama kanalı yenilendi. Konuyla ilgili olarak Ağın Belediye Başkanı Yılmaz SERTTAŞ yaptığı açıklamada, “uzungil mahallesi başta olmak üzere diğer mahallerimizde sulama ihtiyacını karşılayan sulama arkını 300 mt uzunluğunda korige boru montajı yapılarak sulama hattı hizmete sunulmuştur” dedi. Geçmiş yıllarda yeterli sulama yapamayan çiftçimiz mağdur olmuş, bahçeler ve tarlalar kıraç araziye dönmüştü.

Bahçelerden ve tarlalardan yeterli verim alınamamış, insanlar arasında su tartışmaları süregelmekteydi diyen Başkan SERTTAŞ, yapılan bu hizmetten sonra bağ ve bahçe sahipleri rahat bir şekilde sulamalarını gerçekleştirecektir, dedi.

İlçemizde Altyapı Çalışmaları Devam Ediyor...

İlçemiz Şenpınar Mahallesiinde altyapı çalışmaları nedeni ile mahalle adeta dev bir şantiye haline geldi. Mahallemizde iş makineleri, ekipler yoğun bir şekilde çalışmalarını gerçekleştirmekte. Bu çalışmalar yapılırken de mahalle sakinleri tarafından en çok sıkıntı duyulan konuların başında su kesintileri meydana gelmesidir. Bizde Belediye Başkanı Yılmaz SERTTAŞ ile ekiplerin başında yaptığımız görüşmede Başkan SERTTAŞ'tan konu ile ilgili detaylı bilgi aldık.

Başkan SERTTAŞ, altyapı çalışmalarının hem çok sıkıntılı hem de çok riskli yatırımlar olduğunu belirterek konu hakkında şunları söyledi. “İlçemiz Şenpınar Mahallesiinde gerçekleştirilen altyapı çalışmaları nedeni ile su kesintileri meydana gelmektedir. Altyapı çalışmaları hem çok zahmetli, sıkıntılı hem de çalışanlarımız içinde riskli çalışmalardır. Çünkü yerin kaç metre altında Belediyemiz çalışanları son

derece dikkatli bir şekilde çalışmalarını sürdürmektedir. Çalışmalar bittiğinde Mahallemizde ne bir su kesintisi ne de altyapı sorunu yaşanacaktır. Bizler de sizler gibi Mahallemizde yaşanan su kesintilerinden memnun değiliz. Çünkü sizlerin sıkıntısı, memnuniyetsizliği bizlerinde mutsuzluğu demektir. Ben ilçemizde hiçbir vatandaşımızın sorun, sıkıntı yaşaması istemem ama bu çalışmalarda olmazsa olmaz çalışmalardır. Altyapı çalışmalarını gerçekleştirmeseydik şuan yaşadığımız sıkıntılardan çok daha büyük sorunlar, sıkıntılar yaşayacaktık. Güzel günler, güzel bir gelecek bizleri bekliyor. Bundan en ufak bir şüphemiz olmasın. Çalışmalar bittiğinde tüm vatandaşlarımız yaşadıkları Mahalleriyle ile gurur duyacaklardır.

Ağın'da Park Ve Bahçe Çalışmaları Tüm Hızıyla Devam Ediyor...

Ağın Belediyesi İlçe genelinde başlattığı park yapımı ve çevre düzenleme çalışmalarına tüm hızıyla devam ediyor.

Ağın Belediyesi çevre düzenlemesi kapsamında Müderris Hüseyin Efendi Mahallesiinde bulunan Hatice, İbrahim Uçunkaya çeşmesi alanında park yapımına tüm hızıyla devam ediyor.

Yapılan çalışmalar hakkında açıklama yapan Belediye Başkanı Yılmaz Serttaş.

İlçeyi daha da güzelleştireceklerini ifade ederek, “Çevre düzenlemesi ve yeşillendirme çalışmaları kapsamında çalışmalarımız devam ediyor son şeklini vereceğimiz bu mesire alanında vatandaşlarımızın hizmetine sunmanın gayreti içindeyiz. İlçemizde değişiklikler olacak. Çalışmalarımıza hız vermişiz bu anlamda faaliyetlerimiz esnasında eksiklerimizi de giderip ekip olarak amaçladığımız hizmeti Ağın’a yakışır biçimde birlikte ilçemizi güzelleştireceğiz” dedi.

Ağın, Tataragaşı Mahallesi’nden Çimen İpekçi, S. Nazif İlter’in kızı Elif Begüm İlter ile Felix Garcia Moreno, 31 Mayıs 2014 Cumartesi günü saat 13:00’de Kadıköy Evlendirme Dairesi Kokteyl Salonu’nda yapılan nikah töreniyle yaşamlarını birleştirdiler.

Genç çifti kutlar, ömür boyu mutluluklar dileriz.

Ağın Hacı Yusuf Mahallesinden Müjgan ve Raşit Özmen’in oğlu Furkan Özmen ile Başpınar (Ekirek) mahallesinden Nihal, Sedat Sain kızı Çiğdem Sain 15.08.2014 tarihinde Malatya Divan Parkta yapılan kına gecesi ve 16.08.2014 tarihinde Malatya Havuzbaşı Restoranında yapılan düğün töreni ile evlenmişlerdir.

Genç çifti kutlar, ömür boyu mutluluklar dileriz.

Ağın Beyelması (Hozakpur) köyünden Ankara Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Yönetim Kurulu ve Dergimiz Yazı Kurulu üyesi Samettin, Cevriye Akbaş’ın oğlu Fatih Akbaş ile Ağın Beyelması köyünden Aliye, Bekir Sıtkı Şener’in kızı Meltem Şener ile 27.08.2014 tarihinde Divan Parkta yapılan kına gecesi, 30.08.2014 tarihinde Ankara Haymana yolu Pembe Köşk düğün salonunda yapılan düğün töreni ile evlenmişlerdir.

Genç çifti kutlar, ömür boyu mutluluklar dileriz.

Ağın Akpınar (Andiri) mahallesinden Behiye, Şeref Güzel’in oğlu Gökhan Güzel ile Ağın Şenpınar (Vahşen) mahallesinden Nedret, Murat Çınar’ın kızı Gözde Çınar 02.08.2014 Ankara Wishes Nikah salonunda nikahları kıyılmış, 16.08.2014 tarihinde Ağın’da yapılan düğün töreni ile evlenmişlerdir.

Genç çifti kutlar, ömür boyu mutluluklar dileriz.

Haber:Beyelması (Hozakpur)köyünden Gül,Taner Akbaş’ın kızı Ayça Akbaş ile Samsun İlinden Fazilet,Kadir Bolat’ın oğlu Alihan Bolat 30.07.2014 tarihinde Malatya Divan Park’da kına gecesi,05.08.2014 tarihinde Samsun Alaçam Öğretmen evinde yapılan töreniyle evlenmişlerdir.

Genç çifti kutlar, ömür boyu mutluluklar dileriz

Rahmetli Ağın müderrisi Eğin müftüsü Hüseyin Hüsnü efendinin torunu Rahmetli Cevriye, Mustafa Aksoy’un oğlu, Işın ve Özlem’in babaları Deniz, Ege ve Gülşen’in sevgili dedesi, Rahmetli Cevriye Aksoy’un eşi 1929 doğumlu Bayındırlık Bakanlığı Karne Komisyon Başkanlığından emekli Halis Fikret Aksoy 09.07.2014 tarihinde vefat etmiş, Ankara Karşıyaka mezarlığında toprağa verilmiştir.

Merhuma Tanrı’dan rahmet, tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

Ağın, Müderris Hüseyin Efendi Mahallesi’nden rahmetli Habibe-Kazım Ağın’ın kızları, Nezahat ile Dr. İlker Yazgın’ın sevgili anneleri, Salim Yazgın’ın değerli eşi Hatice Yazgın, 15 Haziran 2014 tarihinde Ankara GATA Hastanesi’nde yaşamını yitirmiş ve Ağın’da toprağa verilmiştir.

Merhuma Tanrı’dan rahmet, tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

EVLENENLER (TEMMUZ - AĞUSTOS 2014)

MAHALLE-KÖY	ADI SOYADI	EVL. ADI SOYADI	EVL. YERİ	EVL. TARİHİ
Öğrendik Köyü	Yunus Emre ŞENER	Duygu Özlem TARLABÖLEN	Ümraniye	19.06.2014
Saraycık Köyü	Erdal KOÇER	Didem GÜNGÖR	Maltepe	22.06.2014
Hacıyusuf Mah.	Oğuzhan ÖZMEN	Hatice Didem KANAR	Ankara	23.06.2014
Öğrendik Köyü	Fatma KARADAYI	Ramazan DOĞRU	Battalgazi	08.07.2014
Dibekli Köyü	Gözde YÜCE	Fatih ÇİÇEK	Küçükçekmece	15.07.2014
Bahadırlar Köyü	Burcu TURGUT	Yalçın SATILMIŞ	Battalgazi	17.07.2014
Uzungil Mah.	Evrin ÇELENK	Elif ERYILMAZ	Çankaya	19.07.2014
Saraycık Köyü	Gürkan DİNKÇİ	Figen ARSLAN	Keçiören	21.07.2014
Balkayası Köyü	Ayşe EŞER	Mehmet BEZGİN	Battalgazi	22.07.2014
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Esra YÜKSEL	Abdurrahman ÖREN	Siirt	30.07.2014
Beyelması Köyü	Türker YORULMAZ	Gizem COŞKUN	Battalgazi	31.07.2014
Altınayva Köyü	Ferhat ERGÜL	Nuran YILMAZ	Elbistan	01.08.2014
Akpınar Mah.	Mustafa Gökhan GÜZEL	Gözde ÇINAR	Çankaya	02.08.2014
Bademli Köyü	Tuncay GÜNDÜZ	Özlem KARATAŞ	Yıldırım	02.08.2014
Pul Köyü	Savaş KARAKAŞ	Arezu SULTANZADEH GERMY	Kadıköy	03.08.2014
Pul Köyü	Ayşe Büşra YILMAZ	Okan TALAY	Eyüp	03.08.2014
Beyelması Köyü	Merve ÖZPEK	Gökhan SERT	Elazığ	03.08.2014
Bahadırlar Köyü	Sabri KARAAĞAÇ	Safiye YILMAZ	Odunpazarı	03.08.2014
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Hülya ÖCAL	Cem ALTINKUM	Efeler	03.08.2014
Şenpınar Mah.	Erdem KILIÇ	Nurşah Banu ÖZEL	Keban	04.08.2014
Öğrendik Köyü	Zeynep KARADAYI	Serkan ZİLAYAZ	Battalgazi	05.08.2014
Pul Köyü	Demet YALÇIN	Mahmut AKBIYIK	Çankaya	07.08.2014
Hacıyusuf Mah.	Seda OĞUZ	Davut ERBAŞ	Buca	07.08.2014
Demirçarı Köyü	Sinan Can ASLAN	Esra AVCI	Elazığ	08.08.2014
Kuzgeçe Mah.	Süleyman DİRLİK	Çağrı YURTTAŞ	Çankaya	09.08.2014
Şenpınar Mah.	Seyfi YILDIZ	Sedef GEZGİNCİ	Yeşilyurt/Malatya	11.08.2014
Saraycık Köyü	Mithat İKİNCİ	Fethiye DUMAN	Ergani	13.08.2014
Bademli Köyü	İsmail YILMAZ	Mine YILMAZ	Yenimahalle	15.08.2014
Öğrendik Köyü	Ayşe Fatma ŞENER	Levent TUNA	Battalgazi	15.08.2014
Hacıyusuf Mah.	Furkan ÖZMEN	Gülsüm Çiğdem SAİN	Battalgazi	16.08.2014
Saraycık Köyü	Ertan KAPLAN	Gülstan DEMİR	Keban	16.08.2014
Saraycık Köyü	Zekiye ÖZDEMİR	Kasım ÇAPAN	Keban	17.08.2014
Dibekli Köyü	Elif SUCU	Ahmet KOLCU	Ortahisar	17.08.2014
Samançay Köyü	Ferhat SERTTAŞ	Özgül GÜZEL	Yeşilyurt/Malatya	18.08.2014
Saraycık Köyü	Züleyha ASLAN	Nihat KARABACAK	Üsküdar	18.08.2014
Akpınar Mah.	Fatma Gonca GÜLİTER	Öztürk ARSLAN	Çankaya	18.08.2014
Akpınar Mah.	Rabia Merve KARADAĞ	Deniz ERİŞİR	Etimesgut	19.08.2014

EVLENENLER (TEMMUZ - AĞUSTOS 2014)

<u>MAHALLE-KÖY</u>	<u>ADI SOYADI</u>	<u>EVL. ADI SOYADI</u>	<u>EVL. YERİ</u>	<u>EVL. TARİHİ</u>
Modanlı Köyü	Ayşe AKARCAN	Salim DARA	Çankaya	19.08.2014
Dibekli Köyü	Alev YILMAZ	Ahmet SARI	Sivas	20.08.2014
Balkayası Köyü	Hakan ERGÜL	Ümmü Gülsüm BULUT	Bağcılar	21.08.2014
Beyelması Köyü	Ebubekir CUMURCU	Bahar BÖK	Karşıyaka	23.08.2014
Yedibağ Köyü	Burak KÖKSAL	Demet DURAN	Konak	23.08.2014
Yenipayam Köyü	Asuman ÖZDEM	Şafak YUMRUTEPE	Battalgazi	25.08.2014
Beyelması Köyü	Seher AKBAY	Servet BABÜR	Battalgazi	27.08.2014

DOĞUMLAR (TEMMUZ - AĞUSTOS 2014)

<u>MAHALLE-KÖY</u>	<u>ÇOCUĞUN ADI SOYADI</u>	<u>BABA ADI</u>	<u>DOĞUM YERİ</u>	<u>DOĞUM TARİHİ</u>
Bademli Köyü	Tunahan Kerem ÖZDEM	Fatih	Antakya	24.06.2014
Bademli Köyü	Muhammed Fettah GÜNDÜZ	Süleyman	Altındağ	30.06.2014
Bademli Köyü	Yazel Beren ÖZDEM	Şamil	Yenimahalle	01.07.2014
Uzungil Mah.	Neslişah NİKSARLI	İlhan	Bakırköy	01.07.2014
Bademli Köyü	Deniz YILDIRIM	Ümit	Konak	04.07.2014
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Elif Mina ÇİNAR	Mehmet Çağlar	Çankaya	07.07.2014
Yenipayam Köyü	Turan Çınar GÜLER	Murat	Gebze	08.07.2014
Öğrendik Köyü	Eylül Ebrar ÇİMEN	Ali	Elazığ	08.07.2014
Aşağıyabanlı Köyü	İbrahim Talha ÖKSÜZOĞLU	Oğuzhan	Battalgazi	10.07.2014
Pul Köyü	Reyhan YALÇIN	Gürkan	Fethiye	17.07.2014
Balkayası Köyü	Ebru Selen BİLGİN	Mustafa Aşkın	Avcılar	17.07.2014
Bademli Köyü	Emir EKE	Kemal	Altındağ	17.07.2014
Altınayva Köyü	Elif Irmak GÜLER	Akif	Şişli	18.07.2014
Dibekli Köyü	Mira Öykü YÜCE	Serkan	Gaziosmanpaşa	18.07.2014
Demirçank Köyü	Asude UZUNOĞLU	Hasan Basri	Kocasinan	19.07.2014
Beyelması Köyü	Çınar Erciyas ÜNAL	İbrahim	Mezitli	23.07.2014
Şenpınar Mah.	Kubilay YALÇIN	Bülent	Esenler	26.07.2014
Pul Köyü	Mustafa Yağız GÜR	Çetin	Bornova	03.08.2014
Balkayası Köyü	Meral Hira BİLGİN	İsmail	Güngören	05.08.2014
Aşağıyabanlı Köyü	Çınar Taha ÖKSÜZOĞLU	Murat	Nilüfer	07.08.2014
Pul Köyü	Deniz Martin SEYHUN	Ömer Kayhan	Çankaya	08.08.2014
Uzungil Mah.	Selinay SARIGÜL	Murat	Beylikdüzü	10.08.2014
Kuzgeçe Mah.	Berrin Dilruba ERDEMLİ	Bahadır	Elazığ	10.08.2014
Beyelması Köyü	Ekrem Berk ÜNAL	Erdal	Elazığ	11.08.2014
Demirçank Köyü	Şevval ÖZER	Mehmet	Esenler	11.08.2014
Şenpınar Mah.	Ada Liya AKBAŞ	Mehmet Tarık	Yeşilyurt/Malatya	12.08.2014

DOĞUMLAR (TEMMUZ - AĞUSTOS 2014)

<u>MAHALLE- KÖY</u>	<u>ÇOCUĞUN ADI SOYADI</u>	<u>BABA ADI</u>	<u>DOĞUM YERİ</u>	<u>DOĞUM TARİHİ</u>
Beyelması Köyü	Kerem AKSOY	Mete	Battalgazi	13.08.2014
Saraycık Köyü	Mustafa Turan DÜZGİT	Bedri	Battalgazi	14.08.2014
Kuzgeçe Mah.	Eda Nur KARAGÖZ	Evren	Elazığ	14.08.2014
Saraycık Köyü	Emir Çağatay İKİNCİ	Erkan	Yeşilyurt/Malatya	15.08.2014
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Venüs AYDOĞMUŞ	Emre	Sarıyer	18.08.2014
Şenpınar Mah.	Elifsu ÇEVİK	Ahmet	Akşehir	22.08.2014
Saraycık Köyü	Kayra PERKTAŞ	Bayram	Konak	25.08.2014
Balkayası Köyü	Yasin ERGÜL	Fatih	Bağcılar	25.08.2014
Dibekli Köyü	Cemre KILIÇ	Fatih	Gaziosmanpaşa	26.08.2014
Dibekli Köyü	Eren YILMAZ	Galip Erkan	Sancaktepe	26.08.2014
Akpınar Mah.	Ayşegül SEZER	Ömer Murat	Battalgazi	26.08.2014

ÖLÜMLER (TEMMUZ - AĞUSTOS 2014)

<u>MAHALLE -KÖY</u>	<u>ADI SOYADI</u>	<u>DOĞUM TARİHİ</u>	<u>ÖLÜM YERİ</u>	<u>ÖLÜM TARİHİ</u>
Bademli Köyü	Memnune AMUCAOĞLU	03.03.1941	Fatih	24.06.2014
Uzungil Mah.	Ümmügülsüm ÖDEVCI ÖZKUL	01.06.1967	Altındağ	05.07.2014
Uzungil Mah.	Ömer BEYDEMİR	02.03.1945	Maltepe	06.07.2014
Bahadırlar Köyü	Hafize YILMAZ	15.11.1941	Kırıkkale	10.07.2014
Pul Köyü	Nezli KARAKAŞ	05.09.1938	Sultangazi	11.07.2014
Dibekli Köyü	Süleyman KILIÇ	19.01.1925	Yeşilyurt/Malatya	15.07.2014
Samançay Köyü	Fahrettin SERTTAŞ	01.02.1961	Ağın	15.07.2014
Bademli Köyü	Münevver KASAPOĞLU	01.07.1935	Ağın	18.07.2014
Öğrendik Köyü	Emine GÜDER	01.07.1932	Güngören	21.07.2014
Dibekli Köyü	Nursabah YAKAR	01.11.1940	Gaziosmanpaşa	22.07.2014
Beyelması Köyü	Ahmet YILDIRIM	04.04.1931	Elazığ	27.07.2014
Samançay Köyü	Gülüzar ÖZER	01.07.1921	Karabağlar	28.07.2014
Şenpınar Mah.	Güllü İfakat ÖZDEMİR	23.12.1947	Yenimahalle	02.08.2014
Samançay Köyü	Emine Yıldız BALLIOĞLU	01.07.1929	Elazığ	03.08.2014
Yenipayam Köyü	Nejla ÖZCAN	02.01.1950	Ağın	05.08.2014
Aşağıyabanlı Köyü	Adil ÖKSÜZOĞLU	12.04.1948	Buca	09.08.2014
Şenpınar Mah.	Hüseyin ÇELİK	19.02.1945	Çanakkale	09.08.2014
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Zeki ÖZER	13.04.1940	Ağın	10.08.2014
Demirçarık Köyü	Turan ÖZER	23.12.1941	Balçova	11.08.2014
Balkayası Köyü	Osman Nuri ERGÜL	12.03.1927	Arapkir	12.08.2014
Aşağıyabanlı Köyü	Savaş TOPALOĞLU	01.09.1978	Yeşilyurt/Malatya	14.08.2014
Balkayası Köyü	Gülçin ERGÜL	16.01.1936	Küçükçekmece	18.08.2014

AĞIN GELENEKSEL LEBLEBİ - BADEM - DUT VE PEKMEZ FESTİVALİ

30 - 31 Ağustos 2014 Cumartesi - Pazar

Tüm Halkımız Davetlidir.

30 AĞUSTOS 2014 Cumartesi

Açılış Saat : 16:00
Yer : Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu Kültür Mrk.

Konuşmalar:
Ağın Belediye Başkanı Yılmaz SERTTAŞ
Ağın Kaymakamı Levent YETGİN

Yarışma :
Saat : 17:30 Leblebi, Badem, Dut, Pekmez Yarışması

Konser
Saat : 19:00 Tanju Demirkol Yönetiminde Ağın Fasil Ekibi
Saat : 20:00 Mevlüt Gakgo Tiyatro Gösterisi
Saat : 20:30 Safiye Soyman - Faik Öztürk Konseri

31 AĞUSTOS 2014 Pazar

Panel Saat : 14:00
Yer : Niyazi Yıldırım
Gençosmanoğlu Kültür Mrk.

Konuşmacılar
- Prof Dr. Zafer GENÇAYDIN
- Yrd. Doç. İbrahim UZUNOĞLU
- Başyazar Adnan BİNYAZAR

Saat : 17:00 Hastek Kalesi Feribot Gezisi
Saat : 19:00 Elazığ Klasik Türk Müziği Korusu Konseri
Saat : 20:15 Belediye Başkanı Yılmaz Serttaş'ın Konuşmaları
Yarışmada Dereceye Girenlerin İsimlerinin ve Plaketlerinin Takımı

Konser
Saat : 20:30 Hasan Öztürk - Kültür ve Turz. Bakanlığı Solist Sanatçısı
Saat : 21:30 Nurullah Akçayır - TRT THM Sanatçısı
Saat : 23:00 Pelin Çetin - Kültür ve Turz. Bakanlığı Solist Sanatçısı

Halkımızın yoğun katılımıyla Festival gerçekleştirildi.

Eğitim Burs Hesap Numaralarımız...

T.C.Ziraat Bankası Ankara Yukarıayracı Şubesi
Hesap No: 39775168-5005
İban No: TR53 0001 0008 3239 7751 6850 05

T.C. Ziraat Bankası Ağın Şubesi
Hesap No: 39775168-5004
İban No: TR72 0001 0005 4019 7751 6850 01

Bağışlarınızı bekliyoruz.